Νιόβρης 2014
Νο 148

εργατική δημοκρατία

Παιχνίδια πολέμου με την ΑΟΖ παίζουν Αναστασιάδης Σαμαράς
σελ 8 – 9

Τιμη ενίσχυσης 2 ευρώ

- Να αποκατασταθούν οι μισθοί και οι συντάξεις
- Να αυξηθούν οι δαπάνες για Υγεία, Παιδεία, Κοινωνική Πρόνοια
- Να κοπούν οι στρατιωτικές δαπάνες
- Να σταματήσουν οι εκποιήσεις

Φέρτε πίσω τα κλεμμένα

Ξεχυλίζει η οργή και η αγανάκτηση μέσα στους εργαζόμενους για τα μέτρα της κυβέρνησης και ψάχνουν για την εργατική εναλλακτική στην κρίση.
Περισσότερα στη σελ. 3

Κρατητήρια Μενόγειας

Να κλείσουν μέσα τους τραπεζίτες όχι τους μετανάστες

Τα κρατητήρια της Μενόγειας τείνουν να εξελιχτούν σε κολαστήριο. Οι μετανάστες που για οποιοδήποτε λόγο δεν έχουν εντελώς εντάξυ τα χαρτιά τους μεταφέρονται εκεί και κρατούνται με στόχο την απέλαση τους. Εκεί κρατούνται άνθρωποι που είναι στη Κύπρο πολλά χρόνια, άτομα που έχουν παντρευτεί κύπριο υπήκοο ή κοινοτικό ή που απλά τους κάρφωσε ο εργοδότης τους για να μην τους πληρώσει.

Πρόσφατα είχαμε εξέγερση από κάποιους από τους κρατούμενους που ανέβηκαν στη στέγη και ζητούσαν να αφεθούν ελεύθεροι αφού δεν βαρύνονταν με κανένα αδίκημα απλώς δεν τους δόθηκε παράταση παραμονής ή κάτι παρόμοιο. Κατέβησαν αφού η κυβέρνηση υποσχέθηκε να εξετάσει τα αιτήματα τους.

Εκδηλώσεις συμπαράστασης οργανώθηκαν από διάφορους ακτιβιστές με αποκορύφωμα συγκέντρωση που έγινε έξω από τον χώρο των κρατητηρίων με τους μετανάστες να φωνάζουν από μέσα «freedom» και τον κόσμο απέξω να φωνάζει συνθήματα αλληλεγγύης.

Τελικά όμως η κυβέρνηση δεν έκανε τίποτα και αναγκάστηκαν να προχωρήσουν σε απεργία πείνας και και δίψας. Η κυβέρνηση μπροστά στον κίνδυνο να πάθει κανείς κάτι και να βρεθεί εκτεθειμένη αναγκάστηκε να αφήσει 35 από αυτούς ελεύθερους.

Το πρόβλημα όμως παραμένει. Η Μενόγεια πρέπει να κλείσει. Οι μετανάστες που ήλθαν στη Κύπρο για να γλυτώσουν από πολέμους, αυταρχικά καθεστώτα ή απλά από την πείνα και τη φτώχια δεν είναι εγκληματίες. Αντίθετα οι περισσότεροι από αυτούς προσφέρουν στην οικονομία και τη κοινωνία και καλύπτουν ανάγκες στην παραγωγή που κανείς δεν θέλει να καλύψει. Πρέπει να σταματήσει αυτή η ρατσιστική αντιμετώπιση τους από το κράτος που τους

Απο παλιότερη κινητοποίηση μεταναστών

στοχοποιεί σαν υπεύθυνους τάχα της κρίσης και της ανεργίας. Την ανεργία δεν είναι οι μετανάστες που την προκαλούν αλλά η λιτότητα και οι περικοπές.

Το εργατικό κίνημα θα πρέπει να αγκαλιάσει αυτό το κομμάτι και να λειτουργήσει σαν ασπίδα προστασίας του απέναντι στην αστυνομία, το τμήμα αλλοδαπών και μετανάστευσης και τους φασίστες που τους επιτίθενται.

Η Μενόγεια αν θα συνεχίσει να λειτουργεί θα πρέπει να λειτουργεί πια σαν χώρος «φιλοξενίας» για τους τραπεζίτες, τους διεφθαρμένους πολιτικούς, και τους κερδοσκόπους της αγοράς, που κατέστρεψαν την οικονομία και έριξαν στην φτώχεια και την ανέχεια δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους μέχρι να δικαστούν και να πάνε εκεί που τους αξίζει για πολύ καιρό, στις κεντρικές φυλακές.

Αντιφασιστικές πορείες για Φύσσα

Με αντιφασιστικές πορείες τίμησε η Λευκωσία τον Πάυλο Φύσσα. Με κεντρικό σύνθημα «ο Παύλος Ζεί τσακίστε τους Ναζι» δεκάδες άτομα πορεύτηκαν την Πέμπτη 18 Σεπτέμβρη, ένα χρόνο ακριβώς από τη δολοφονία του, στους κεντρικούς δρόμους της Λευκωσίας.

Την πορεία κάλεσε η «Πρωτοβουλία ενάντια στη φασιστική απειλή» και στηρίχτηκε από πάνω από 20 κόμματα και οργανώσεις, ανάμεσα τους και η Εργατική Δημοκρατία. Η πορεία ξεκίνησε από το Υπουργείο Εσωτερικών, πέρασε από την Ελληνική Πρεσβεία και κατέληξε στην Πλατεία Ελευθερίας δια μέσου της οδού Λήδρας. Στη πορεία συμμετείχε και αντιπροσωπεία του τουρκοκυπριακού κόμματος Νέα Κύπρος.

Πορεία την ίδια ώρα και από τους ίδιους δρόμους κάλεσαν και οργανώσεις του αναρχικού χώρου. Ακολούθησαν όμως αντίθετη φορά Ξεκίνησαν από την πλατεία Φανερωμένης και κατέληξαν στην Ελληνική Πρεσβεία. Οι δυο πορείες συναντήθηκαν πάνω στο τείχος και στιγμιαία τα συνθήματα μας ενώθηκαν παίρνοντας μεγαλύτερη ένταση. Είναι σίγουρο ότι αν οι δυο πορείες ακολουθούσαν κοινή πορεία θα είχαμε μια πολύ πιο δυνατή εκδήλωση και η φωνή μας θα ακούγονταν πολύ πιο δυνατά.

Παρ όλα αυτά ήταν σημαντικό το ότι έγιναν αυτές οι πορείες γιατί έδειξαν ότι υπάρχει και στη Κύπρο η διάθεση και η θέληση για να κτίσουμε ένα μαζικό κίνημα που να μπορεί να τσακίσει τους ναζί. Κάτι που φάνηκε και σε προηγούμενες εκδηλώσεις όπως τη μεγάλη κινητοποίηση στις 22 του Μάρτη.

Εκείνο που χρειάζεται είναι να έχουμε τη πολιτική που να αναγνωρίζει την ανάγκη για ένα τέτοιο κίνημα, που να κατανοεί ότι παρά το ότι το ΕΛΑΜ, το εδώ παρακλάδι της Χρυσής Αυγής δεν έχει ακόμη εδραιωθεί, δεν σημαίνει ότι μπορούμε να κοιμόμαστε ήσυχοι αλλά αντίθετα τώρα έχουμε τη δυνατότητα να το τσακίσουμε πριν προλάβει να αναπτυχθεί. Χρειάζεται να έχουμε μια πολιτική που να χτυπά στη ρίζα του κακού, το ρατσισμό και τη ξενοφοβία που καλλιεργεί συστηματικά η κυβέρνηση και τα εθνικιστικά κόμματα που στην ουσία ανοίγουν το δρόμο στους φασίστες. Χρειάζεται μια πολιτική που να κατανοεί ότι το αντιφασιστικό κίνημα μπορεί και πρέπει να είναι ένα ευρύ κίνημα που να βάζει τη κοινωνία από τη μια και τις φασιστικές συμμορίες των ναζί από την άλλη.

Παρά τις δυσκολίες, αυτή είναι η πρόκληση που μπορούμε και πρέπει να απαντήσουμε. Αυτό θα είναι και ο καλύτερος τρόπος να τιμήσουμε τον Παύλο Φύσσα και τα άλλα θύματα της φασιστικής θηριωδίας.

Η εργατική εναλλακτική στην κρίση

Πανηγυρίζει ο Υπουργός Οικονομικών γιατί οι τράπεζες πέρασαν τα στρες τεστ του Οκτωβρίου ενώ ο Αναστασιάδης δήλωσε ότι μπορεί και να βγούμε από το μνημόνιο πιο νωρίς, ίσως και το 2015.

Οι εργαζόμενοι όμως δεν έχουν κανένα λόγο να πανηγυρίζουν ιδιαίτερα αυτή τη στιγμή που το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε σαν αντισυνταγματικούς τους 4 νόμους που ψηφίστηκαν μαζί με το νόμο για τις εκποιήσεις με στόχο να εμποδίσουν τις μαζικές εκποιήσεις. Όσοι μάλιστα άκουσαν την διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας να δηλώνει σχετικά με αυτή την εξέλιξη ότι «*είναι καιρός να καταλάβουν όσοι παίρνουν δάνεια ότι θα πρέπει να τα πληρώνουν*», θα πρέπει να ανατρίχιασαν.

Δυο χρόνια μετά την υπογραφή του μνημονίου ζωή των απλών ανθρώπων χειροτερεύει κάθε μέρα και περισσότερο. Τώρα θα γίνει ακόμη πιο δύσκολη γιατί θα αρχίσουν και οι εκποιήσεις των σπιτιών των φτωχών που αδυνατούν να πληρώσουν τα χρέη τους.

Η έξοδος από το μνημόνιο που υπόσχεται ο Αναστασιάδης δεν λέει τίποτα για τους εργαζόμενους. Μπορεί για τους τραπεζίτες και τους κεφαλαιοκράτες να είναι καλά νέα γιατί θα ανοίξουν γι αυτούς οι αγορές και τράπεζες του εξωτερικού για να παίρνουν δάνεια αλλά για την συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων και των συνταξιούχων δεν λέει τίποτα. Θα πάρουμε πίσω αυτά που μας έκλεψαν τα τελευταία χρόνια; Θα αποκατασταθούν οι μισθοί και οι συντάξεις; Θα γυρίσουν πίσω οι απολυμένοι στον δημόσιο, ημιδημόσιο και ιδιωτικό τομέα; Θα καλυφτούν οι ελλείψεις σε υλικοτεχνική υποδομή και προσωπικό στα δημόσια Νοσοκομεία και Σχολεία; Θα αποκατασταθούν οι κοινωνικές παροχές για αναπήρους, μονογονιούς, πολυτέκνους και γενικά τις ευάλωτες ομάδες του πληθυσμού; Θα σταματήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα των δημόσιων επιχειρήσεων και του δημόσιου πλούτου;

Τίποτα από αυτά δεν θα γίνει. Αντίθετα όλα αυτά θα συνεχίσουν και θα ενταθούν γιατί αυτοί είναι οι σχεδιασμοί όχι μόνο της τρόικας και των δανειστών αλλά και των ντόπιων αφεντικών. Τώρα που βρήκαν την ευκαιρία να επιβάλουν τη δική τους ατζέντα δεν θα την αφήσουν να πάει χαμένη. Αυτό ακριβώς εννοούσε ο Αναστασιάδης όταν δήλωνε ότι μπορούμε να μετατρέψουμε την κρίση σε ευκαιρία. Ευκαιρία να βάλουν χέρι στις εργατικές κατακτήσεις και τα δημοκρατικά δικαιώματα που κερδίσαμε με αγώνες και απεργίες τα τελευταία 60 χρόνια.

Η δική μας η ατζέντα είναι ακριβώς το ανάποδο. Να ανατρέψουμε αυτές τις πολιτικές λιτότητας και να πάρουμε πίσω όσα μας έκλεψαν. Αυτό δεν θα γίνει απλά με το να βγούμε από το μνημόνιο, να ολοκληρώσουμε δηλαδή την δανειακή σύμβαση όπως θέλει ο Αναστασιάδης και ο Γεωργιάδης αλλά με το να κοντράρουμε σε κάθε ζήτημα την εφαρμογή των μέτρων του μνημονίου. Χρειάζεται να ανοίγουμε μέτωπα σε κάθε απόπειρα να περάσει αυτά τα μέτρα έστω και αν στοχοποιεί ένα μόνο κλάδο στην αρχή.

Πρέπει να βρίσκει παντού την μαζική αντίδραση της εργατικής τάξης, τόσο στο δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα, για τις ιδιωτικοποιήσεις, για τις περικοπές ωφελημάτων όπως το εφάπαξ, για τα νοσήλια για τις μεταφορές. Η Ελλάδα είναι ένα καλό παράδειγμα αυτής της δράσης. Τα τελευταία δύο χρόνια οι εργαζόμενοι αντιστέκονται με μαζικές κινητοποιήσεις. Πραγματοποίησαν 30 γενικές απεργίες, σε αυτό το διάστημα και δεκάδες άλλες κλαδικές, συλλαλητήρια ακόμη και καταλήψεις όπως την ΕΡΤ. Με αυτό τον τρόπο κοντράρουν τις μνημονιακές πολιτικές και έχουν οδηγήσει τον Σαμαρα και τον Βενιζέλο σε αδιέξοδο.

Αυτός είναι ο δρόμος της εργατικής αντίστασης. Αυτόν είναι που πρέπει να ακολουθήσουμε και εμείς. Χρειάζεται όμως και μια πολιτική ρήξης με το ίδιο το ευρώ και την Ε.Ε. Δεν μπορούμε να ξεφορτωθούμε τις μνημονιακές πολιτικές αν δεν συγκρουστούμε με το στρατηγείο που σχεδιάζει και συντονίζει αυτές τις επιθέσεις, και αυτό είναι η ίδια η Ε.Ε. και οι θεσμοί της. Αυτή η προοπτική είναι που μπορεί να μας δώσει τη νίκη γιατί εκτός από αντικαπιταλιστική, είναι και διεθνιστική και μπορεί να εμπνεύσει και να δώσει το παράδειγμα στις εργατικές τάξεις όλων των χωρών της Ευρώπης. Αυτή η πολιτική δεν έχει καμιά σχέση με αυταπάτες για δυνατή «εθνική οικονομία» όπως υποστηρίζει το ΑΚΕΛ αλλά ακόμη και αστοί οικονομολόγοι.

Απαραίτητη προϋπόθεση για να πετύχουμε σε αυτούς τους αγώνες είναι η ταξική ενότητα. Για αυτό χρειάζεται να συγκρουστούμε και με τη πολιτική της «εθνικής ενότητας» που αυτές τις μέρες έχει μετατραπεί σε «αυτονόητη» πολιτική για όλες τις πολιτικές δυνάμεις εξαιτίας των εξελίξεων σε σχέση με την ΑΟΖ. Οι πιο άμεσοι σύμμαχοι μας τόσο ενάντια στις μνημονιακές πολιτικές αλλά και την πάλη ενάντια στην απειλή πολέμου, για ειρήνη και επανένωση του νησιού μας είναι οι τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι. Η ενότητα μαζί τους όμως δεν μπορεί να στηριχτεί σε εθνικές επιδιώξεις αλλά στα κοινά ταξικά συμφέροντα μας, ενάντια στην εκμετάλλευση, τη φτώχεια, το ρατσισμό και τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς.

Πριν κάποια χρόνια αυτή η προοπτική έμοιαζε σαν μακρινό όραμα. Σήμερα όμως είναι μια ρεαλιστική προοπτική όχι μόνο γιατί τα προβλήματα είναι τόσο φανερό πια ότι είναι κοινά αλλά γιατί υπάρχουν και οι προϋποθέσεις για κοινή δράση. Τα τελευταία χρόνια είχαμε αρκετά τέτοια παραδείγματα όπως την φετινή πρωτομαγιά, την 1^{η} του Σεπτέμβρη, και άλλα. Σε αυτή την προοπτική βρίσκεται η εργατική εναλλακτική στη κρίση.

Ελαχιστο Εγγυημένο Εισόδημα

Το ανέκδοτο των δεσμεύσεων του Αναστασιάδη και το μαστίγιο της μνημονιακής υποχρέωσης

Η «δέσμευση» του Αναστασιάδη να εφαρμόσει την μνημονική υποχρέωση για μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής πρόνοιας έγινε νόμος για το «Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα» τον Ιούλη του 2014.

Σύμφωνα με την υπουργό εργασίας είχαν υποβληθεί 59,740 αιτήσεις, μέχρι τις 22 το Σεπτέμβρη, για στήριξη με βάση τον νόμο για το Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα. Την ίδια στιγμή δημιουργείται υπηρεσία Διαχείρισης Επιδομάτων Πρόνοιας στο υπουργείο για όλα τα επιδόματα που θα δίνονται από το υπουργείο.

Το σημερινό σύστημα κοινωνικής πρόνοιας έχει αποτύχει, ισχυρίζεται η κυβέρνηση. Γιατί άραγε; Και είναι θεραπεία το ΕΕΕ;

Τα κεντρικά προβλήματα σύμφωνα την κυβέρνηση είναι τρία:

– Η διασπορά των κοινωνικών παροχών σε διάφορα υπουργεία και υπηρεσίες και η έλλειψη συντονισμού μεταξύ τους χωρίς διασύνδεση των βάσεων πληροφοριών που έχουν.

– Εξαιτίας της διασποράς υπάρχει επικάλυψη των επιδομάτων με συνέπεια την μεγάλη σπατάλη καθώς ένας αιτητής μπορεί να παίρνει επιδόματα από διαφορετικές υπηρεσίες για την ίδια ανάγκη ουσιαστικά παραπλανώντας το κράτος με ψέματα.

– Το υπάρχον σύστημα λειτουργεί σαν αντικίνητρο για τους αιτητές για να ψάξουν για δουλειά και ‘‘εγκλωβίζονται–διάβαζε τεμπελιάζουν, ισχυρίζεται η κυβέρνηση, προτιμώντας να ζουν στα όρια της επιβίωσης με τα επιδόματα πρόνοιας παρά να δουλέψουν.

Περικοπές

Παρόμοιοι λόγοι έχουν προβληθεί από κυβερνήσεις και ΜΜΕ σε όλες τις χώρες όπου οι κυβερνήσεις θέλουν να επιβάλουν περικοπές και λιτότητα στο κοινωνικό κράτος.

Σημαντικότερη επιδίωξη της κυβέρνησης είναι η δημιουργία ενός υπέρ–Μητρώου όπου θα καταχωρούνται τα στοιχειά όλων των αιτητών και στο οποίο θα έχουν πρόσβαση όλες οι κυβερνητικές υπηρεσίες. Ακόμα και αν μια αίτηση δεν ικανοποιηθεί για να γίνει κάποιος από αιτητής λήπτης τα στοιχεία του θα έχουν καταχωρηθεί για μελλοντική χρήση από την κυβέρνηση.

Ο ισχυρισμός της κυβέρνησης ότι το σύστημα πρόνοιας έχει αποτύχει λόγω της σπατάλης και των αργόσχολων δικαιούχων που απομυζούν την κοινωνία είναι ακόμα ένα χυδαίο ψέμα. Είναι οι περικοπές από την κοινωνική πρόνοια που δημιουργούν τα προβλήματα.

Ο σύγχρονος ορθολογισμός κατά την κυβέρνηση είναι να δοθεί το μίνιμουμ δυνατό σε κοινωνικά επιδόματα και υπηρεσίες, ρίχνοντας κάθε αιτητή σε απόλυτη εξαθλίωση και εκβιάζοντας τον/την με αποκοπή της κάθε στήριξης και πείνα ώστε να αποδεχθεί οποιαδήποτε δουλειά με οποιοδήποτε μισθό–συνήθως μισθούς πείνας και συνθήκες εργασίας

επικίνδυνες για την υγεία του/της και όποιους άλλους όρους βολεύουν την εργοδοσία. Την ίδια στιγμή που η κρίση έδωσε την ευκαιρία ώστε οι εργοδότες να κάνουν απολύσεις και μειώσεις μισθών.

Ο δικός μας ορθολογισμός λέει κάτι άλλο πολύ απλό:

– Ότι οι εργαζόμενοι και οι φτωχοί της κοινωνίας μας δεν έχουν καμιά ευθύνη για την παγκόσμια οικονομική κρίση και ακόμα σίγουρα δεν έχουν καμιά απολύτως ευθύνη για το χάος που βρέθηκε η κυπριακή οικονομία.

– Ότι υπάρχουν αργόσχολοι που απομυζούν την κοινωνία αλλά δεν κάνουν αιτήσεις για επιδόματα ούτε τα περιουσιακά τους στοιχεία θα καταγραφούν στο υπέρ–μητρώο της κυβέρνησης μέχρι και τον θάνατο τους. Είναι οι τραπεζίτες που έπαιξαν την ευημερία όλων μας στα καζίνο της παγκόσμιας αγοράς και ότι ακόμα και ένα μικρό μέρος από τα δισεκατομμύρια που ρίχτηκαν μέχρι τώρα στο τρύπιο πιθάρι των τραπεζών θα θεράπευε κάθε πρόβλημα του κράτους πρόνοιας στην Κύπρο. Τα χρυσά παιδιά των τραπεζών και οι κυβερνήσεις έχουν απομυζήσει δισεκατομμύρια από εμάς για να στηρίξουν τις τράπεζες και πολλά εκατομμύρια καταλήγουν στους μισθούς και στα «δώρα» που παίρνουν για την «καλή» δουλειά που κάνουν. Στην ίδια ομάδα είναι και οι διάφοροι επιχειρηματίες, που μέχρι σήμερα παραμένουν επίσημα

Πολλοί συνταξιούχοι δεν συμπλήρωσαν τις αιτήσεις για το ΕΕΕ γιατί φοβόντουσαν να δώσουν όλα εκείνα τα στοιχεία που ζητούσε η κυβέρνηση και θα χάσουν το "μικρό τσεκούδι" που έπερναν απο την εποχή του Χριστόφια

ανώνυμοι με δισεκατομμύρια ευρώ δανείων χωρίς εξασφαλίσεις, να φοροδιαφεύγουν και να μην πληρώνουν τις δόσεις τους.

Απάτη

Με ένα ακροβατισμό η κυβέρνηση μεταφέρει την ευθύνη για την στήριξη κάθε αιτητή σε ολόκληρη την οικογένεια και ζητά τα περιουσιακά στοιχεία κάθε νοικοκυριού. Εκβιάζει ακόμα κάθε χαμηλοσυνταξιούχο να της δώσει το δικαίωμα να ερευνά κάθε τραπεζικό λογαριασμό της οικογένειας του και έχει φροντίσει ακόμα και να εξαιρεθεί με υπογραφή του αιτητή από κάθε περιορισμό του νόμου για την προστασία των προσωπικών δεδομένων.

Για την κυβέρνηση του Αναστασιάδη και τού Χάσικου, του Ιωνά και του Χάρη την ευθύνη για το σημερινό κατάντημα της κυπριακής οικονομίας έχουν οι εργαζόμενοι και οι φτωχοί της κυπριακής κοινωνίας. Το ταξικό τους μίσος ξεχειλίζει από κάθε άρθρο και κάθε πρόνοια του νόμου για το ΕΕΕ.

Ούτε οι επιτροπές του Αναστασιάδη ούτε οι ανακριτές του Ιωνά κατάφεραν να ερευνήσουν σε τέτοιο βαθμό τα ΔΣ των τραπεζών ή τα χρυσοπληρωμένα στελέχη τους, ούτε βέβαια οι επιτροπές του Χάσικου ασχολήθηκαν με τις χαλαρώσεις για τα έργα που ανακοινώνει συνεχώς ο Αρχιεπίσκοπος, ή και την καταπάτηση τ/κ γης από τους επιχειρηματίες ανάπτυξης γης όπως ο Αριστοδήμου.

Κάθε αιτητής ή/και δικαιούχος του ΕΕΕ θα είναι υποχρεωμένος/η να συμμετέχει σε «ειδικά σχέδια κοινωφελούς εργασίας» που θα βαφτίζει έτσι ο υπουργός εργασίας! Δηλαδή καταναγκαστικά έργα! Θα είναι υποχρεωμένος/η να δέχεται «κοινωνική παρέμβαση» από πρόσωπα, υπηρεσίες, αρχές και ομάδες προσώπων που θα ερευνούν την περίπτωση και θα ενημερώνουν τον υπουργό.

Ποια θα είναι αυτά τα πρόσωπα ή ομάδες προσώπων δεν είναι καθαρό στον νόμο και ο υπουργός μπορεί να δώσει την εξουσία για «κοινωνική παρέμβαση» στον κάθε «φιλάνθρωπο» ή οργανώσεις «φιλάνθρωπων».

Φαίνεται ότι ο εκβιασμός της κυβέρνησης προς τους χαμηλοσυνταξιούχους να υποβάλουν αίτηση για το ΕΕΕ και να δώσουν όλα τα περιουσιακά τους στοιχεία ώστε να συνεχίσουν να παίρνουν την συμπληρωματική σύνταξη πέτυχε.

Σύμφωνα με την πρόεδρο της επιτροπής εργασίας της βουλής μέχρι την λήξη της προθεσμίας για την υποβολή αίτησης στις 30 του Σεπτέμβρη, περίπου το 30% των χαμηλοσυνταξιούχων δεν υπόβαλαν αίτηση και θα χάσουν την συμπληρωματική σύνταξη. Για την κυβέρνηση αυτό σημαίνει εξοικονόμηση 15 εκατομμυρίων ευρώ για να δοθούν ίσως για το ΕΕΕ. Έτσι οι φτωχοί της κυπριακής κοινωνίας θα χρηματοδοτούν τους φτωχότερους.

Για να αποκλείσει τους φτωχούς μετανάστες τα κριτήρια ζητούν 5 χρόνια μόνιμη παραμονή στο έδαφος της δημοκρατίας που ελέγχει η κυβέρνηση.

Είναι ένας δρακόντειος νόμος, άγρια επίθεση και εκβιασμός στους φτωχούς της κοινωνίας μας, ντόπιους και μετανάστες, χαμηλοσυνταξιούχους και ανάπηρους, άνεργους και εργαζόμενους. Δυστυχώς όμως την ημέρα που ψηφίστηκε ο νόμος μόνο οι χαμηλοσυνταξιούχοι διαδήλωναν έξω από την βουλή. Για να ανατρέψουμε τα σχέδια της κυβέρνησης για το ΕΕΕ πρέπει να διαδηλώνουμε όλοι μαζί όχι μόνο έξω από την βουλή αλλά και τα υπουργεία και το προεδρικό.

Σταύρος Σιδεράς

Κάρτα φιλάθλου Μετατρέπει το ποδόσφαιρο από λαϊκό άθλημα σε εμπόρευμα

Με αφορμή τη βία στα γήπεδα η κυβέρνηση Αναστασιάδη κατάθεσε ένα νομοσχέδιο που μοιάζει με τον «τρομονόμο» των Αμερικάνων κατά της τρομοκρατίας. Ο Ιωνάς δεν κατάφερε να περάσει οπως τον ήθελε από τη βουλή, όμως δεν παύει να αποτελεί τον BIG BROTHER όχι μόνο μέσα στα γήπεδα, αλλά σε όλη την κοινωνία.

Η βουλή ψήφισε το νομοσχέδιο για τη βία στα γήπεδα με 31 ψήφους υπέρ και 18 κατά. ΔΗΣΥ, ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, ΕΥΡΩΚΟ, ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ και Ζαχαρίας Κουλιας τάχθηκαν υπέρ, ενώ καταψηφίστηκε από το ΑΚΕΛ το οποίο επιμένει στα περί φακελώματος.

Ο κάθε φίλαθλος για να πάει στο γήπεδο, θα πρέπει να βγάλει κάρτα φιλάθλου από την 1η του Γεννάρη του 15. Έτσι:

α) καταργείται η ανωνυμία των φιλάθλων με την καθιέρωση της κάρτας φιλάθλου η οποία θα έχει όνομα, αριθμό ταυτότητας, φωτογραφία και ποιος ξέρει τι άλλα, ίσως και βιομετρικά στοιχεία!

β) Προβλέπεται ο άμεσος αποκλεισμός από τα γήπεδα μέχρι και 10 χρόνια προσώπων που εμπλέκονται σε γηπεδική βία. Ξέρουμε πόσο εύκολα η αστυνομία μπορεί να συλλάβει ακόμα και κάποιο άσχετο με τα επεισόδια, αφού ήδη πολλοί τραυματίες ήταν άσχετοι με τα επεισόδια μέσα ή έξω από τα γήπεδα.

γ)Απαγορεύεται η μετακίνηση των οργανωμένων φιλάθλων.

δ) Καθιερώνεται το αυτόφωρο για πρόσωπα που εμπλέκονται σε επεισόδια

Φακέλωμα και καταστολή

Έτσι η ΚΟΠ θα φακελώνει τους φιλάθλους. Παραβιάζονται τα προσωπικά δεδομένα αφού θα ξέρουν που βρίσκεται και πόση ώρα ο κάθε φίλαθλος. Το αρχείο των φιλάθλων όποιος και αν το έχει ΚΟΠ ή ΚΟΑ θα πρέπει να δώσει τα στοιχεία στην αστυνομία όταν ζητηθούν. Στη Κύπρο που ανάλογα με την ομάδα σου συμπεραίνουν και τα πολιτικά σου φρονήματα φανταστείτε τι φακέλωμα θα γίνεταικαι πως θα το χρησιμοποιήσουν για κάθε τι πχ για προσλήψεις, ή ακόμα να τύχει και οικονομικής ή διαφημιστικής εκμετάλλευσης.

Είμαστε αντίθετοι στην κάρτα φιλάθλου όποιος και αν έχει τον έλεγχο της. Ιδιαίτερα όμως όχι η ΚΟΠ αφού ελέγχεται από μια κλίκα σωματείων με την γνωστή μεροληψία της και τις αντιφατικές αποφάσεις της και ερμηνεία των κανονισμών της ανάλογα με το σωματείο και το που πρόσκειται πολιτικά ή αν είναι «δικός μας» ή «σύμμαχος» μέσα στην «κλίκα». Για εκατοντάδες περιστατικά η ηγεσία της ΚΟΠ και τα όργανα της δεν τιμώρησαν κανένα γιατί προέρχονταν από παράγοντες ή «φιλικά» σωματεία. Όπως όταν οι οπαδοί του ΑΠΟΕΛ έβριζαν ομαδικά τον Χριστόφια ή τον φώναζαν δολοφόνο.

Η Βία στα γήπεδα είναι αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνικής πραγματικότητας. Βλέπουμε την αύξηση της βίας στην οικογένεια το σχολείο και την κοινωνία. Έχει βαθιά οικονομικά και κοινωνικά αίτια. Γεννιεται μέσα από μια κοινωνία γεμάτη αδικία, ανισότητα, καταπίεση, τον ατομικισμό και τον σκληρό και ανελέητο ανταγωνισμό, ποιος θα καταστρέψει ποιόν. Μέσα από την καταρράκωση των πνευματικών□ και πολιτιστικών αξιών, με σχεδόν μοναδική και υπέρτατη αξία το χρήμα και την απόκτηση του με κάθε μέσο. Αυτές είναι οι «αξίες» του καπιταλισμού σήμερα ενός συστήματος σε σήψη και διαφθορά.

Είναι υποκρισία αυτοί που ανέχονται και κάνουν τα στραβά μάτια για τους αγκυλωτούς σταυρούς και τους ναζιστικούς χαιρετισμούς από τα φασιστοειδή να μιλούν για πάταξη της βίας για απαγόρευση πανό και συνθημάτων. Χαρακτηριστικά η Ομόνοια θα πληρώσει πρόστιμο γιατί οι οπαδοί της άνοιξαν πανό αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Για παράδειγμα αν κάποιοι διαδήλωναν κατά της παραχώρησης του ΓΣΠ στις Ισραηλιτικές ομάδες, όπως έγινε παλιά θα μπορούσαν με αυτό το νόμο να τους συλλάβουν και μάλιστα με το αυτόφωρο.

Θέλουν να μετατρέψουν τα γήπεδα σε εκκλησίες και να φιμώσουν τη νεολαία. Δεν είναι για τα υβριστικά συνθήματα που ανησυχούν. Αυτά πάντα θα ακούγονται ότι και αν κάνουν. Θέλουν να φιμώσουν την όποια ριζοσπαστική και πολιτικοποιημένη άποψη βγαίνει μέσα στα γήπεδα αλλά και έξω απ' αυτά. Αυτό τους ενοχλεί και τους φοβίζουν οι αντιδράσεις και οι αντιστάσεις του κόσμου οι οποίες με την κρίση και τις εκποιήσεις αυξάνονται.

Η εμπορευματοποίηση του ποδοσφαίρου συνεχίζεται από την ίδια την ΚΟΠ με την δημιουργία του ΚΟΠ TV το οποίο ήδη κλείνει αβέρτα συμφωνίες με ομάδες για την τριετία 2016–2019! Παίζει ένα ''χοντρό□παιχνίδι'' με τα τηλεοπτικά, αφού οι ομάδες θα απειλούνται πλέον με εξοντωτικές ποινές, με αποτέλεσμα πολλά ματς και ειδικά τα ντέρμπι, να πραγματοποιούνται χωρίς φιλάθλους και αυτοί να αναγκάζονται να παρακολουθούν τα ματς από το συνδρομιτικό κανάλι που ετοιμάζει η ΚΟΠ

Η αντιμετώπιση της βίας με τον θατσερικό νόμο, τον οποίο ωραιοποιούν, δεν μπορεί να γίνει γιατί δεν ακουμπά την ουσία του προβλήματος που είναι ένα σύστημα της βίας και της αδικίας. Απλά θα καταφέρουν να μετατοπίσουν τη βία εκτός γηπέδων όπως έγινε στην Μ. Βρετανία που μεταφέρθηκαν τα επεισόδια έξω

από τα γήπεδα, στους σταθμούς των τρένων και στις μπιραρίες. Κάτι που ήδη αρχίσαμε να βλέπουμε και στις Κύπρο έξω στις γειτονίες γύρω από τα γήπεδα και στους αυτοκινητόδρομους.

Τα θατσερικά μέτρα του Ιωνά και του Κουτσοκούμνη στους οποίους δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη, θα φέρουν εκτός από το κόστος της κάρτας φιλάθλου που λέγεται πως θα είναι γύρω στα 15 με 20 ευρώ, θα φέρει και αύξηση των τιμών των εισιτηρίων για να καλύψουν τα έξοδα που θα έχουν με την εγκατάσταση των συστημάτων παρακολούθησής της κάρτας εισόδου στα γήπεδα και της τήρησης των δεδομένων. Μιλάμε για εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ. Ακόμα τα σωματεία θα μετακυλήσουν τα όποια έξοδα τους φορτώσουν πχ αστυνόμευση και άλλα, στα εισιτήρια. Έτσι ακόμα πιο λίγοι θα μπορούν να πηγαίνουν στο γήπεδο. Θέλουν το ποδόσφαιρο να γίνει, από άθλημα για τους πολλούς (έστω και αν εκεί αναστενάζουν) όπως λέει και το τραγούδι, σε θέαμα για τους «εύπορους» και τις οικογένειες τους.

Στο Μουντιάλ της Βραζιλίας, στη χώρα που λατρεύεται η μπάλα σαν η «στρογγυλή θεά», ξεδιπλώθηκαν μαζικά κινήματα κατά της διοργάνωσης του Μουντιάλ. Ποιος να το πίστευε ότι ο κόσμος θα διαδήλωνε βίαια στους δρόμους ζητώντας κονδύλια για τις ανάγκες της κοινωνίας και όχι για μια ποδοσφαιρική γιορτή. Ποιος θα πόνταρε ότι ο κόσμος θα δημιουργούσε βεντέτα ακόμη και με τον Πελέ, «βασιλιά» της μπάλας; Είδαμε το πιο αστυνομοκρατούμενο Μουντιάλ της πρόσφατης ιστορίας, αφού περίπου 160.000 αστυνομικοί (ανάμεσά τους περίπου 55.000 άνδρες των στρατιωτικών δυνάμεων) κινητοποιήθηκαν τις ημέρες της διοργάνωσης. Κι όλο αυτό στοίχισε στη βραζιλιάνικη οικονομία περίπου 11 δις δολάρια! Οι εικόνες βίας που έκαναν τον γύρο του κόσμου ήταν σοκαριστικές. Ήταν το πιο αιματοβαμμένο Μουντιάλ. Το «μαγικό χαρτάκι» ήταν αδύνατο για τους πεινασμένους και φτωχούς, τους παραγκόβιους.

Παρόμοια θέλουν να κάνουν και με το ποδόσφαιρο στην Κύπρο. Όμως φοβούνται και τις αντιδράσεις και τη σύνδεση τους με τα όσα απελπιστικά βιώνουν οι εργαζόμενοι, οι νεολαίοι και οι άνεργοι οι άστεγοι που έρχονται με τις εκποιήσεις. Και όλα αυτά θέλουν να τα κάνουν στο όνομα ενός αθλήματος που ονομάζεται αλλά και ήταν λαϊκό.

Δ.Χ.

Κλιμάκωση του αγώνα ενάντια στο ξεπούλημα των Κυπριακών Αερογραμμών

Οι εργαζόμενοι στις Κυπριακές Αερογραμμές έδειξαν την αγανάκτηση και την οργή τους για την συνεχή κοροϊδία. Τόσος ήταν ο θυμός τους που μπούκαραν μέσα στο υπουργείο οικονομικών όπου συνεδρίαζε η διυπουργική επιτροπή για το τι θα κάνει με τις Κ.Α. Οι αστυνομία δεν μπόρεσε να τους συγκρατήσει. Μόνο οι συνδικαλιστές κατάφεραν να τους συγκρατήσουν για να μη προχωρήσουν εκεί που συνεδρίαζαν οι υπουργοί.

Χαρακτηριστικά εργαζόμενος είπε «*εμείς από το 2008 κάνουμε συνεχείς παραχωρήσεις ωφελημάτων και μειώσεις μισθών για να σωθεί αυτή η εταιρεία και τώρα μας λένε πως θα την ξεπουλήσουν. Αυτοί όχι μόνο δεν έχουν κάνει τίποτε για να την σώσουν, αλλά αντίθετα κάνουν ότι μπορούν για να την καταστρέψουν και να την ξεπουλήσουν*».

Και πράγματι θέλουν να την ξεπουλήσουν στην Agean ή στη Rayan Air. Καταγγελίες έκανε ακόμα και ο σύμβουλος του Αναστασιάδη για θέματα αερομεταφορών. Χαρακτηριστικά είπε πως στις Βρυξέλες δηλώνουν πως στη Κύπρο δεν ενδιαφέρονται να σώσουν την εταιρεία. Δήλωσε ακόμα πως μίας από αυτές τις δύο εταιρείες το 70% των πιλότων φεύγει κάθε χρόνο από την εταιρεία. Φυσικά τον σύμβουλο, τον ενδιαφέρει να αναδιοργανωθεί η εταιρεία και μετά να πουληθεί για να πιάσει καλύτερη τιμή και όχι να σωθούν οι θέσεις εργασίας ή το να παραμείνει κρατική η εταιρεία.

Για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια οι εργαζόμενοι αντέδρασαν όλοι μαζί. Πιλότοι, Αεροσυνοδοί, γραφείς, εργάτες κλπ. Όλες οι συντεχνίες ήταν μαζί και αυτή η ενότητα είναι απαραίτητη. Απαραίτητη είναι όμως και η συνέχιση και κλιμάκωση των απεργιακών και δυναμικών κινητοποιήσεων όλων των εργαζομένων για να αποτραπεί το ξεπούλημα των Κυπριακών Αερογραμμών.

Οι εργαζόμενοι στις Κυπριακές Αερογραμμές ανέτρεψαν την εικόνα που αρέσκεται ο υπουργός οικονομικών να δηλώνει πως κανένας δεν αντιδρά στο μνημόνιο και στους σχεδιασμούς τους. Η πραγματικότητα δείχνει κάτι άλλο. Την άνοιξη οι εργαζόμενοι παραλίγο να μπουν μέσα στη Βουλή, λίγους μήνες πριν ήταν οι τραπεζιτικοί, μετά ήταν οι συνταξιούχοι και οι εργαζόμενοι στην CYTA έξω από το προεδρικό. Αυτοί όλοι οι αγώνες και οι κινητοποιήσεις πρέπει και μπορούν να συντονιστούν. Μόνο έτσι μπορούν να κερδίσουν και να ανατρέψουν την πολιτική του Αναστασιάδη και της Τρόικας που θέλουν να φορτώσουν την κρίση τους στις πλάτες των εργαζομένων.

Ν.Α.

Η ΑΟΖ και τα γεωπολιτικά παιχνίδια Αναστασιάδη και Σαμαρά

Καμιά θυσία για χάρη τους

Μια εκπληκτική ομοφωνία φαίνεται να επικρατεί μέσα στην ελληνο–κυπριακή πολιτική ηγεσία σχετικά με την αντιμετώπιση της αποστολής του Μπαρπαρός για έρευνες στην Κυπριακή ΑΟΖ από την Τούρκικη κυβέρνηση. Ολοι ξεσπάθωσαν και υπερθεμάτιζαν σε καταγγελίες για την παραβίαση των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» της Κυπριακής Δημο–κρατίας και ζητούσαν αντίποινα.

Ο Αναστασιάδης αποφάσισε την αναστολή της συμμετοχής του στις συνομιλίες για το κυπριακό κάτω από τα χειροκροτήματα όλων ενώ το Εθνικό Συμβούλιο που συνήλθε αμέσως μετά αποφάσισε ομόφωνα και άλλα μέτρα κατά της Τουρκίας. Μέτρα που στοχεύουν κύρια στην διακοπή της ενταξιακής πορείας της στην ΕΕ. Σε αυτή την ομοφωνία συμμετέχουν ακόμη και κόμματα που ήταν οι στυλοβάτες της πολιτικής των συνομιλιών και των μέτρων οικοδόμησης εμπιστοσύνης μεταξύ των δύο πλευρών όπως το ΑΚΕΛ.

Ακόμη και κάποιοι που αντέδρασαν, και αυτοί πολύ χαμηλόφωνα, αντέδρασαν στη βάση μιας ρεαλιστικής εκτίμησης ότι είμαστε ο αδύνατος κρίκος και δεν μπορούμε να παίζουμε σε τέτοιας κλίμακας παιχνίδια γι αυτό και δεν θα έπρεπε να φύγουμε από τις συνομιλίες αλλά να βρούμε άλλους τρόπους να υπερασπιστούμε τα «κυριαρχικά μας δικαιώματα».

Και πάλι ο μύθος του αθώου θύματος

Για άλλη μια φορά βλέπουμε να παίζεται το ίδιο σενάριο όπως κάθε φορά που υπάρχει ένταση και σύγκρουση ή ακόμη και πόλεμος ανάμεσα στις δυο πλευρές. Για όλα φταίει η Τουρκία που προκαλεί και επιτίθεται και εμείς οι ελληνοκύπριοι και Έλληνες είμαστε τα αθώα θύματα που υπερασπιζόμαστε τα δίκαια της πατρίδας μας. Το ίδιο σενάριο παίχτηκε το '63 □'64, το '67, το '74, αλλά και αργότερα στα Ιμια και πάει λέγοντας. Το '63 η καταπίεση και οι σφαγές των τουρκοκυπρίων εξαφανίστηκαν και έμεινε η «τουρκοανταρσία», η ισοπέδωση των χωριών Κοφίνου και Αγιος Θεόδωρος το '67 εξαφανίζεται και μένει η απειλή της Τουρκίας για εισβολή, ενώ το '74 εξαφανίζεται το πραξικόπημα της ΕΟΚΑ Β□ και της ελληνικής Χούντας και μένει η βάρβαρη τουρκική εισβολή. Ακόμη και μέχρι σήμερα οι σφαγές ολόκληρων τουρκοκυπριακών χωριών από τα παλικάρια της ΕΟΚΑ Β για πολλούς παραμένουν εξαφανισμένες και μένουν μόνο οι τουρκικές θηριωδίες και βαρβαρότητες.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η Τουρκία και οι τουρκοκύπριοι εθνικιστές βαρύνονται με άγρια εγκλήματα σε βάρος ελληνοκυπρίων αμάχων το '74 και άλλες φορές αλλά δεν υπάρχει και καμιά αμφιβολία ότι και οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές βαρύνονται με άγρια εγκλήματα σε βάρος τουρκοκυπρίων αμάχων όλα τα χρόνια πρίν το '74 αλλά και κατά την περίοδο του '74. Οσο άδικη και υποκριτική είναι η στάση της τουρκοκυπριακής και τουρκικής άρχουσας τάξης άλλο τόσο άδικη και υποκριτική είναι η στάση της ελλονοκυπριακής και ελληνικής άρχουσας τάξης σε όλα αυτά τα ιστορικά γεγονότα. Δεν υπάρχει κανείς από αυτούς που να είναι καλύτερος από τον άλλο, είναι όλοι τους χειρότεροι.

Έτσι και τώρα. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η αποστολή του Μπαρμπαρός είναι μια προκλητική ενέργεια από την πλευρά της Τουρκικής Κυβέρνησης όπως και η διεκδίκηση ΑΟΖ στις περιοχές που ερευνά. □λλο τόσο προκλητική όμως προς τους τουρκο–κύπριους και όχι μόνο ήταν και είναι η στάση της κυβέρνησης της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ελληνικής Κυβέ–ρνησης σε σχέση με την οριοθέτηση της ΑΟΖ αλλά και τις διαδικασίες εκμετάλλευσης της.

Οριοθέτηση υπό την προστασία των ιμπεριαλιστών

Η ανακήρυξη της κυπριακής ΑΟΖ έγινε στη πραγματικότητα αυθαίρετα και μονομερώς ερμηνεύοντας κατά το δοκούν το δίκαιο της θαλάσσης χωρίς να υπάρχει καμιά συμφωνία με τα άλλα κράτη που συνορεύουν δια θαλάσσης με την Κύπρο. Από αυτά τα κράτη, Ελλάδα, Τουρκία, Συρία, Ισραήλ, Παλαιστίνη Αίγυπτος, Λιβύη Τυνησία, μόνο με το Ισραήλ έκανε συμφωνία ενώ εκκρεμούν οι συμφωνίες με Λίβανο και Αίγυπτο αφού η συμφωνία που έκανε με την Αίγυπτο ανατράπηκε μετά την ανατροπή του Μουμπάρακ. Σήμερα προσπαθεί να την ξαναστήσει με τον Αλ Σισι.

Για την αριστερά βέβαια δεν είναι οι κανόνες του διεθνούς δικαίου το πιο σημαντικό, που επιβάλλονται ετσι και αλλιώς από τους ισχυρούς στους διάφορους οργανισμούς, αλλά ακόμη και με αυτό το κριτήριο η Κυπριακή Δημοκρατία δεν μπορεί να το παίζει το αθώο θύμα.

Αυτή η οριοθέτηση που έκανε, δεν θα είχε κανένα αποτέλεσμα αν δεν είχε την υποστήριξη των ΗΠΑ της Ε.Ε. και του Ισραήλ κάτι βέβαια που έγινε με το αζημίωτο αφού από την αρχή η Κυπριακή Δημοκρατία άρχισε να μοιράζει οικόπεδα στην ΑΟΖ σε πολυεθνικές εταιρίες κυρίως Αμερικανικών και Ισραηλινών συμφερόντων. Με αυτή την αλχημεία η Κυπριακή Δημοκρατία εξασφάλισε «αναγνώριση» στην ΑΟΖ της, αδιαφορώντας τελείως ότι με αυτό τον τρόπο παραβίαζε με τον πιο εξόφθαλμο τρόπο τα δικαιώματα πρώτα και κύρια των Παλαιστινίων που διεκδικούν ΑΟΖ για την Γάζα, αλλά και άλλων χωρών. Ούτε με την Ελλάδα δεν τόλμησε να οριοθετήσει ΑΟΖ γιατί υπάρχει το αγκάθι με το Καστελόριζο για το οποίο η Ελλάδα διεκδικεί ΑΟΖ κάτι που θα άφηνε την Τουρκία χωρίς καθόλου ΑΟΖ κάτι που θα ήταν αιτία πολέμου.

Με αυτή τη κίνηση η Κυπριακή Δημοκρατία αλλά και η Ελλάδα έχουν εντάξει τους εαυτούς τους μέσα στους ευρύτερους σχεδιασμούς των ΗΠΑ για τη Νέα Μέση Ανατολή και ελπίζουν να ωφεληθούν από αυτή τη συμμαχία στην οποία συμμετέχουν ολόψυχα. Στήριξαν όλους τους προηγούμενους πολέμους σε Ιράκ και Αφγανιστάν και τώρα στηρίζουν τον πόλεμο και τις επιθέσεις των βομβαρδιστικών στη Συρία και το Ιράκ με το πρόσχημα του πολέμου κατά του Ισλαμικού Κράτους. Αυτοί που σκοτώνονται όμως καθημερινά δεν είναι μόνο τζιχαντιστές αλλά και άμαχοι, Κούρδοι, Σύριοι, Ιρακινοί. Αυτό όμως είναι αδιάφορο για τις κυβερνήσεις των «συμμάχων». Αυτό που μετρά είναι τα πετρέλαια και ο έλεγχος τους.

Οι Αναστασιάδης, Σαμαράς και Βενιζέλος είναι χωμένοι ως τα μπούνια σε αυτούς τους βρώμικους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών όχι απλά σαν πιόνια που εξυπηρετούν τα αφεντικά τους αλλά σαν κομμάτι αυτής της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας που ελέγχει τις τύχες των λαών της περιοχής. Ελπίζουν έτσι να εξασφαλίσουν την υποστήριξη των «συμμάχων» τους, Ευρωπαίων, Αμερικανών και Ισραηλινών στις επιδιώξεις τους και κυρίως σε βάρος του μεγάλου ανταγωνιστή τους της Τούρκικης άρχουσας τάξης.

Δεν είναι τυχαίο που οι σχεδιασμοί και οι συνεργασίες τους γίνονται βασικά με τα πιο εχθρικά καθεστώτα προς την Τουρκία, με το σιωνιστικό καθεστώς του Ισραήλ και το στρατοκρατικό καθεστώς του Αλ Σίσι που δολοφονεί και φυλακίζει καθημερινά εκατοντάδες πολιτικούς του αντιπάλους. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται οι συναντήσεις των υπουργών εξωτερικών της Ελλάδας, Κύπρου και Αιγύπτου που έγιναν πρόσφατα στη Λευκωσία ενώ σύντομα θα γίνει στο Κάιρο και η συνάντηση των Αναστασιάδη και Σαμαρά με τον Αλ Σίσι για να οριστικοποιήσουν τις ενεργειακές συμφωνίες τους. Κάτι που θα σημαίνει και την οριστικοποίηση της συμφωνίας για την ΑΟΖ και με την Αίγυπτο. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και τα πήγαινε έλα του Αναστασιάδη και των Υπουργών στο Τελ Αβιβ για να δέσουν τις αντίστοιχες συμφωνίες με τον Νετανιάχου, όπως και οι συχνές επισκέψεις ισραηλινών αξιωματούχων στη Λευκωσία.

Αυτοί οι σχεδιασμοί μεταφράζονται και σε στρατιωτικό επίπεδο με τα κοινά γυμνάσια Κύπρου – Ισραήλ σε σημείο μάλιστα που εφάπτεται της περιοχής που έχει δεσμεύσει η Τουρκία για τις έρευνες. Τη περασμένη □νοιξη μάλιστα είχαμε και εμπλοκή ισραηλινών πολεμικών αεροπλάνων με τούρκικα στον εναέριο χώρο της Κύπρου. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσονται και τα γυμνάσια που ξεκίνησε με άδεια του Αναστασιάδη το Ρώσικο Ναυτικό στην ίδια περιοχή και ακριβώς την ημέρα που ξεκινούσε το Μπαρμπαρός. Ακόμη ο Βενιζέλος όταν ρωτήθηκε για ελληνική εμπλοκή στη περιοχή δήλωνε με νόημα πως υπάρχει ελληνική παρουσία στη περιοχή με υποβρύχιο και άλλα πολεμικά αφού έτσι και αλλιώς η Ελλάδα συμμετέχει μέσω του ΝΑΤΟ στην επιτήρηση της ζώνης ασφάλειας γύρο από το Λιβάνο.

Αναστασιάδης και Σαμαράς – Βενιζέλος παίζουν παιχνίδια με τη φωτιά. Μπορεί να μην θέλει κανείς από αυτούς να ξεκινήσει ένα πόλεμο με την Τουρκία αλλά όταν παίζεις τέτοια παιχνίδια σε μια περιοχή όπως η Μέση Ανατολή που φλέγεται από τον πόλεμο και που το μόνο σταθερό της χαρακτηριστικό τα τελευταία χρόνια είναι η αστάθεια τότε δεν είναι καθόλου δύσκολο να καείς. Και βέβαια δεν θα καεί ούτε ο Αναστασιάδης, ούτε ο Σαμαράς ούτε ο Βενιζέλος αλλά οι εργαζόμενοι σε Ελλάδα, Κύπρο, Τουρκία.

Υποτίμηση των τουρκοκυπρίων

Ο Αναστασιάδης όπως και οι προκάτοχοι του , Χριστόφιας και Παπαδόπουλος δήλωναν συνέχεια ότι οι υδρογονάνθρακες της κυπριακής ΑΟΖ θα είναι προς όφελος και των δύο κοινοτήτων του νησιού. Συμπλήρωναν πάντα όμως με νόημα ότι αυτό θα γίνει μετά τη λύση του κυπριακού. Αυτή η πρόταση από μόνη της αποτελεί ένα εκβιασμό που λέει πολύ απλά στους τουρκοκύπριους, υποχωρήστε αν θέλετε να πάρετε κάτι από τα κέρδη των υδρογονανθράκων. Και όχι μόνο αυτό αλλά τόσο η κυβέρνηση όσο και η υπόλοιπη πολιτική ηγεσία με κάθε ευκαιρία να δηλώνουν πόσο έχει αναβαθμιστεί ο ρόλος και η θέση της Κυπριακής Δημοκρατίας εξαιτίας των υδρογονανθράκων. Στη πραγματικότητα χρησιμοποιούν τους υδρογονάνθρακες σαν όπλο ενάντια στην άλλη πλευρά και μάλιστα δεν φοβούνται να το δηλώνουν.

Νομίζουν ότι οι τουρκοκύπριοι δεν τους ακούν. Στη πραγματικότητα είναι αυτοί που δεν ακούνε τους τουρκοκύπριους. Όπως είπε και ο Tahir Gogcebel πρόεδρος της ΚΤΟΕΟΣ (συντεχνία των τ/κ καθηγητών) στην εκδήλωση που οργάνωσε η δρασυ – eylem: «*οι ελληνοκύπριοι δεν ακούνε τη φωνή των τουρκοκυπρίων και προτιμούν να τα περνούν όλα μέσα από το ελληνοκυπριακό πρίσμα. Αν θέλουμε λύση και ειρηνική συνύπαρξη πρέπει να ακούμε τη φωνή της άλλης πλευράς και να αγωνιζόμαστε μαζί για τα δικά μας συμφέροντα και όχι για τα συμφέροντα των ελίτ στη κάθε πλευρά ή τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών ή του ΝΑΤΟ*».

Αν οι διακυρήξεις της ελληνοκυπριακής πολιτικής ηγεσίας ήταν ειλικρινείς ότι θέλουν να μοιραστούν τα οφελη από τους υδρογονάνθρακες με τους τουρκοκύπριους θα μπορούσαν να είχαν ζητήσει από τους τουρκοκύπριους να στείλουν εμπειρογνώμονες να συμμετέχουν στις επιτροπές που καταρτίζουν τα προγράμματα διαχείρισης αυτών των ενεργειακών πόρων. Θα έπρεπε ακόμη να είχαν αποφασίσει την κρατικοποίηση αυτών των πόρων και την εκμετάλλευση τους προς όφελος του κόσμου, ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων. Όχι μόνο δεν έκαναν κατι τέτοιο αλλά αντίθετα προχώρησαν σε αποφάσεις που θα ορίσουν το μέλλον αυτών των πόρων προς όφελος των διάφορων πολυεθνικών και των ντοπιων συνεργατών τους και όχι των απλών ανθρώπων.

Οι υδρογονάνθρακες τελικά όχι μόνο δεν έγιναν γέφυρα φιλίας και συνεργασίας για ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριος όπως διακύρησσε η πολιτική ηγεσία μας αλλά αντίθετα έχουν οξύνει το κλίμα ανταγωνισμού και αντιπαράθεσης.

Ταυτόχρονα αποτελούν μέρος των μνημονιακών πολιτικών αφού η εκμετάλλευση τους περνά μέσα από τη διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων για να καταλήξουν στα χέρια των πολυεθνικών και των αρπαχτικών της αγοράς. Ακόμη και τα πιθανά κέρδη που θα υπάρξουν για το κράτος, θα ελέγχονται από την τρόικα και ένα σημαντικό μέρος θα πηγαίνει στους δανειστές της κυβέρνησης.

Καμιά εθνική ενότητα για την υπεράσπιση της ΑΟΖ

Η ομοφωνία και η εθνική ενότητα για την υπεράσπιση των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» στην ΑΟΖ που ανακύρηξε η Κυπριακή Δημοκρατία τους μόνους που ωφελεί είναι τον Αναστασιάδη και την τάξη που αντιπροσωπεύει, τους κεφαλαιοκράτες τους τραπεζίτες και τους κερδοσκόπους της αγοράς. Στηρίζει και ενισχύει τις προσπάθειες του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού να αναβαθμίσει το ρόλο του στη περιοχή παίζοντας με τη φωτιά του πολέμου.

Τα ομόφωνα μέτρα της πολιτικής ηγεσίας και η διακοπή των συνομιλιών το μόνο που πέτυχαν είναι να ενισχύσουν το κλίμα δυσπιστίας και καχυποψίας που υπάρχει ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών. Οι μόνοι που ωφελούνται από αυτό είναι οι εθνικιστές και των δύο πλευρών και πάνω από όλα ο Ερογλου που ενισχύει τη θέση του στις επερχόμενες εκλογές στο βορρά σε βάρος κυρίως του Ακκιντζί και των τουρκοκυπρίων που παλεύουν για ειρήνη και επανένωση.

Η εθνική ενότητα για την υπεράσπιση των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» της Κυπριακής Δημοκρατίας στην ΑΟΖ αποδυναμώνει την ταξική ενότητα που χρειάζεται για να δώσουμε αποτελεσματικά τις μάχες ενάντια στις μνημονιακές πολιτικές, ενάντια στις μειώσεις μισθών, συντάξεων, κοινωνικών παροχών, τις ιδιωτικοποιήσεις, την ανεργία και τη φτώχεια.

Η αριστερά δεν θα έπρεπε με κανένα τρόπο να συμμετέχει σε αυτό το θίασο της «εθνικής ενότητας» με τον Αναστασιάδη, τον Σαμαρά, τον Λιλλήκα τον Κουλία και τους άλλους εθνικιστές απορριπτικούς. Δεν μπορείς να δέχεσαι την ανάγκη για εθνική ενότητα για υπεράσπιση των εθνικών επιδιώξεων των ελληνοκυπρίων και την ίδια στιγμή να καλείς τους τουρκοκύπριους εργαζόμενους σε κοινό αγώνα για επανένωση, για δημοκρατία για ειρήνη και κοινωνική δικαιοσύνη.

Δεν μπορείς να ζητάς από τους εργαζόμενους να είναι έτοιμοι να κάνουν θυσίες για να μπορεί η Κυπριακή Δημοκρατία να υπερασπιστεί τα «κυριαρχικά της δικαιώματα» στην ΑΟΖ και την ίδια στιγμή να τους ζητάς να κάνουν αγώνες ενάντια στις απολύσεις, τις περικοπές, τις μειώσεις μισθών και συντάξεων. Είναι σάν να βάζεις τρικλοποδιά στον εαυτό σου.

Αντίθετα χρειαζόμαστε μια αριστερά που να λέει τα πράγματα με το όνομα τους, που να ξεσκεπάζει τα βρώμικά παιχνίδια της άρχουσας τάξης και τις συμπαιγνίες της με τους τραπεζίτες, τους καρχαρίες της αγοράς και τους ιμπεριαλιστές φίλους τους. Χρειαζόμαστε μια αριστερά που να ενώνει τους εργαζόμενους πέρα από χρώματα, εθνότητες, θρησκείες, φύλο ή σεξουαλικότητα. Χρειαζόμαστε μια αριστερά που να στηρίζει τους αγώνες της εργατικής τάξης, να τους συντονίζει και να τους οργανώνει με στόχο να ξεφορτωθούμε αυτό το βρώμικο σύστημα των πολέμων, των κρίσεων, και της φτώχειας. Σε αυτή τη αριστερά θέλουμε να εξελιχτεί η Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία. Η Εργατική Δημοκρατία στηρίζει αυτή τη προσπάθεια με όλες τις τες δυνάμεις.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Left blog

Στο χώρο αυτό φιλοξενούνται αρθρα, απόγεις και σχόλια απο άτομα που βρίσκοντι στο χώρο της αριστεράς. Οι απόγεις τους δεν δεσμεύουν κατα αναγκη και την Εργατική Δημοκρατία. Είναι ένας χώρος διαλόγου και συζήτησης.

ΕΚΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο αποδεκατισμός της μεσαίας και εργατικής τάξης

Του Μιχάλη Κιούρτη
Στέλεχος του Κινήματος Ενάντια στις Εκποιήσεις

Όταν η Κύπρος εντασσόταν στην Ευρωπαϊκή Ένωση, για την άρχουσα τάξη αυτό φάνταζε ως ένα τεράστιο παράθυρο ευκαιριών για κέρδη. Αυτό φρόντισαν να το μεταδώσουν και στην εργατική τάξη, ότι δηλαδή και αυτή με την σειρά της θα είχε τις δικές της ευκαιρίες να καλυτερέψει τη ζωή της, μέσα από την λεγόμενη ελεύθερη διακίνηση και εγκατάσταση, τα φθηνά αυτοκίνητα, εύκολη εργοδότηση.

Ακριβώς αυτό το τελευταίο είναι που φρόντισαν να αφαιρέσουν για να μην υπάρχουν τα υπόλοιπα. Ελάχιστοι από την πανευρωπαϊκή ολιγαρχία γνώριζαν ότι επίκειτο η επιβολή ενός προηγμένου φασιστικού οικονομικού μοντέλου για διάλυση της μικρομεσαίας τάξης και καθυπόταξη της εργατικής. Ενός αναίμακτου εγχειρήματος που καμία σχέση δεν έχει όσο αφορά την εφαρμογή του με τον φασισμό που γνωρίσαμε τον περασμένο αιώνα.

Το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο στάθηκε ανάξιο να εκπροσωπήσει και να προστατεύσει τους λαούς. Το υπερόπλο τους είναι ο τραπεζικός τομέας και μέσω αυτού οδήγησαν τις οικονομίες σε κατάρρευση για να ελέγξουν αργότερα τα κράτη με δανεισμό. Το ίδιο συμβαίνει και στην δική μας χώρα. Εδώ όμως εφάρμοσαν ένα πρωτόγνωρα αντιδημοκρατικό εγχείρημα. Την κλοπή από τους προσωπικούς λογαριασμούς στις τράπεζες με την δικαιολογία ότι οι ίδιες οι τράπεζες θα χρησιμοποιούσαν τα λεφτά αυτά για να κλείσουν τις δικές τους τρύπες. Κάτι που δεν κατάφεραν διότι δεν ήταν στόχος τους, αφού η υφαρπαγή των χρημάτων στόχευε στην πτώχευση της μικρομεσαίας τάξης.

Αν τα χρήματα αυτά είχαν διοχετευτεί προς την διάσωση της κοινωνία την οποία οι ίδιες οι τράπεζες είχαν οδηγήσει στην έκτακτη ανάγκη, αυτό δεν θα ήταν κλοπή, ούτε αντιδημοκρατική ενέργεια.

Παρουσίαζαν την διεύρυνση της τρύπας στον τραπεζικό τομέα χωρίς όμως να κάνουν οτιδήποτε για να την περιορίσουν, με απώτερο στόχο να φέρουν τον τόπο στο πιο επαίσχυντο σημείο έκτακτης ανάγκης. Μιας έκτακτης ανάγκης που χρησιμοποιούν για να δικαιολογήσουν την επίθεση τους ενάντια στην κοινωνία με στόχο την υφαρπαγή της πρώτης κατοικίας και επαγγελματικής στέγης.

Σε αυτό τον αγώνα οι τράπεζες έχουν ξεκάθαρα σύμμαχο την κυβέρνηση και το κυβερνών κόμμα. Υπάρχουν και άλλα κόμματα θιασώτες της λεγόμενης ελεύθερης οικονομίας, αλλά «υπό τας περιστάσεις» της

λαϊκής κατακραυγής δεν τους έπαιρνε και τάχθηκαν κατά των εκποιήσεων. Κάποιοι άλλοι για λόγους τακτικής, που αποδείχτηκε λανθασμένη, υπερψήφισαν αρχικά το νομοσχέδιο, αποσύροντας αργότερα την στήριξη τους, αφού αποδεδειγμένα πλέον, για άλλη μια φορά, ο Πρόεδρος αναίρεσε την υπόσχεση του για συμβιβασμό με τα πολιτικά κόμματα.

Η στήριξη που αρχικά είχαν δώσει βασιζόταν στην ελπίδα συναίνεσης από μέρους του Προέδρου για δημιουργία δικτύου προστασίας των ευάλωτων ομάδων σε αυτό το ζωτικής σημασίας ζήτημα. Το λάθος του κόμματος της εργατικής τάξης ήταν ότι δεν επέμενε μέχρι τέλους στην καταψήφιση του κυβερνητικού νομοσχεδίου, κάτι που θα ήταν απόλυτα δικαιολογημένο από την στιγμή που δεν είχαν ενσωματωθεί σε αυτό τα προστατευτικά νομοθετήματα. Η καταψήφιση θα έστελνε πάνω από όλα το μήνυμα ότι το Ανορθωτικό Κόμμα του Εργαζόμενου Λαού στεκόταν μέχρι τέλους αταλάντευτα, μαζί με τον λαό.

Θα έπρεπε να ληφθεί σοβαρά υπόψη το κλίμα που είχε δημιουργηθεί μέσα στο λαό με την κινητοποίηση της Πλατφόρμας «Η Κοινωνία Αντιδρά και Αντιστέκεται».

Για πρώτη φορά ίσως, σχεδόν στο σύνολο του ο Κυπριακός λαός ήταν εξεγερμένος πνευματικά. Σε αυτό το κλίμα το ΑΚΕΛ θα έπρεπε να δώσει συνέχεια την στιγμή που ο λαός το ξαναεμπιστευόταν. Πάνω στο μήνυμα ενότητας και συνέχειας που ζητούσε ο λαός, έπρεπε το ΑΚΕΛ να σταθεί και να καταψηφίσει το νομοσχέδιο αναγκάζοντας την κυβέρνηση να καταθέσει άλλο.

Έχουμε ταξικό πόλεμο και οι αυταπάτες δεν βοηθούν. Η κατάσταση πρέπει να αντικριστεί κατάματα και να αντιμετωπιστεί. Η αποτελεσματική αντιμετώπιση εδράζεται στην ταξική ενότητα.

Όχι σε ιδιώτες ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας

Την δημιουργία εταιρείας ιδιωτικού δικαίου ετοιμάζει η κυβέρνηση Αναστασιάδη για τις υπηρεσίες που παρέχουν σήμερα η Πολιτική Αεροπορία και οι Ελεγκτές Εναέριας Κυκλοφορίας. Αυτό είναι το πρώτο στάδιο της ιδιωτικοποίησης όσο και αν το διαψεύδει ο υπουργός συγκοινωνιών.

Χαρακτηριστικά για τις ιδιωτικοποιήσεις στη συμφωνία της κυβέρνησης με τη Τρόικα το πρώτο μέτρο είναι η μετατροπή των οργανισμών, όπως η CYTA σε οργανισμούς ιδιωτικού δικαίου, μετά θα ακολουθήσει το ξεπούλημα τους. Εξάλλου οι υποσχέσεις και τα δεσμεύομαι έχουν γίνει συνώνυμο της κοροϊδίας. Κανείς δεν τους πιστεύει πιά!

Θέλουν να αφήσουν στη πολιτική αεροπορία την ευθύνη του ρυθμιστή αεροναυτιλίας μόνο. Έτσι το Τμήμα Πολιτικής Αεροπορίας δεν θα μπορεί να είναι και πάροχος υπηρεσιών αεροναυτιλίας και ρυθμιστής και θα περιοριστεί μόνο στην αδειοδότηση, στην πιστοποίηση, στην εκπαίδευση και στην εποπτεία. Θα πάρουν έτσι όλες τις υπηρεσίες και θα τις δώσουν στην νέα εταιρεία κατ' αρχή και μετά θα προχωρήσουν στο ξεπούλημα αυτών των υπηρεσιών σε ιδιώτες.

Η Πολιτική Αεροπορία είναι το τμήμα που σήμερα στηρίζει με τις υπηρεσίες του τους ελεγκτές για να μπορούν να εκτελούν την δουλεία τους. Τους παρέχουν εικόνα, ήχο, στοιχεία και επικοινωνία με τα αεροπλάνα και η δουλεία των εργαζομένων και στους δύο κλάδους πρέπει να είναι ακριβής και χωρίς περιθώρια λάθους αφού κρατούν στα χέρια τους εκατοντάδες ζωές.

Ο Σύμβουλος του προέδρου για θέματα αερομεταφορών ο κ. Πέτρου (αλήθεια πόσος είναι ο μισθός του) εξήγησε ότι «*η νέα εταιρεία θα επανδρωθεί με όλους τους υφιστάμενους υπαλλήλους του Τμήματος Πολιτικής Αεροπορίας που ασχολούνται με την παροχή των αεροναυτιλιακών υπηρεσιών, δηλαδή τους μισούς περίπου υπαλλήλους του Τμήματος, αφού οι άλλοι μισοί ασχολούνται με εποπτικά θέματα*». Αυτοί οι «άλλοι μισοί» ή θα φύγουν ή θα τους πάρουν σε άλλα τμήματα

Για τους Ελεγκτές Εναέριας Κυκλοφορίας όπως είπε, «*σήμερα το Τμήμα αριθμεί γύρω στους 350 και στην εταιρεία θα μεταφερθούν 150 ελεγκτές και βοηθοί, ενώ θα προσληφθούν επιπλέον 30–40 υπάλληλοι, με βάση μελέτη του Eurocontrol, για να στελεχώσουν την κεντρική υπηρεσία της νέας εταιρείας, για παράδειγμα το τμήμα διεθνών σχέσεων, το νομικό τμήμα κα*». Σύμφωνα με τους δικούς τους σχεδιασμούς περισσότεροι από τους μισούς από κάθε υπηρεσία θα φύγουν, είτε θα πάνε σε άλλη υπηρεσία. Και μετά έχουν το θράσος να μιλούν για καθυστερήσεις στις πτήσεις και για ευθύνες των ελεγκτών. Κι' όμως όπως ο ίδιος ο κ. Πέτρου παραδέχεται *''το πρόβλημα έγκειται στο ότι αρκετοί υπάλληλοι δεν έχουν κίνητρο να εργάζονται υπερωρίες, λόγω της αποκοπής των επιδομάτων βάρδιας και υπερωριών, κι έτσι η χωρητικότητα του FIR Λευκωσίας μειώνεται με αποτέλεσμα να δημιουργούνται καθυστερήσεις στις πτήσεις''*.

Αφού έκοψαν τα επιδόματα βάρδιας και τις υπερωρίες επικαλούνται τις καθυστερήσεις στις πτήσεις για να περάσουν τους σχεδιασμούς τους και τα μέτρα που θέλουν.

Είπε ακόμα ότι το *καθεστώς της μονιμότητας των υπαλλήλων που θα μεταφερθούν στη νέα εταιρεία ''θα συνεχίσει να ισχύει'' και τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα και τα εφάπαξ τους θα μεταφερθούν στη νέα εταιρεία.''Είναι όμως ένα θέμα που ακόμα το επεξεργαζόμαστε με το Υπουργείο Οικονομικών για να βρούμε την καλύτερη λύση. ''για να μεταφερθούν στη νέα εταιρεία πρέπει να το αποδέχονται και οι ίδιοι, τόσο συλλογικά, όσο και ατομικά'' ανέφερε ο Σύμβουλος του Προέδρου, προσθέτοντας ότι ''είναι συνταγματικό τους δικαίωμα να μην αποδεχτούν τη μεταφορά τους στη νέα εταιρεία και τότε θα ισχύσουν άλλες διαδικασίες όπου το κράτος θα πρέπει να τους βρει κάποια άλλη παραπλήσια εργασία''*.

Παραπλήσια εργασία το λένε τώρα στη οποία όμως για να μεταφερθούν δεν είναι απαραίτητο να «συμφωνούν» και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Αν ήταν στη θέση των ελεγκτών αυτός θα πήγαινε κάπου αλλού χάνοντας τη σειρά ανέλιξής του και τα χρόνια υπηρεσίας του στον οργανισμό.

Τροχοδρομούν τις αλλαγές που θα εφάρμοζε και ο ιδιώτης, αλλαγές στα ωφελήματα και τους όρους εργοδότησης,ενώ «επεξεργάζονται» τα συνταξιοδοτικά ωφελήματα και αλλά. Καταργούν τη μονιμότητα με την εφαρμογή προσωπικών συμβολαίων για τους νέους που θα προσληφθούν. Αλλά και για τους μόνιμους το πιθανό σενάριο είναι ο εξαναγκασμός σε πρόωρες αφυπηρετήσεις. Αυτά είναι ο εκσυγχρονισμός τους, οι εργαζόμενοι ακόμα και σε τέτοια καίρια πόστα να εργάζονται με πολύ χαμηλότερους μισθούς και ωφελήματα.

Οι Ελεγκτές και οι εργαζόμενοι στη πολιτική αεροπορία ζουν και εργάζονται σε δύσκολες συνθήκες κάτω από πίεση και τώρα τους πρόσθεσαν και συνθήκες αβεβαιότητας για τις δουλειές και το μέλλον τους. Χαρακτηριστικά μιλώντας με εργαζόμενο από την κλαδική της πολιτικής αεροπορίας μας είπε πως δεν γνωρίζουν τι θα γίνουν στα δύο χρόνια με τις ιδιωτικοποιήσεις στη CYTA και ανησυχούν μήπως χάσουν τις δουλειές τους ή μήπως τους πουν ότι δεν τους χρειάζονται και να τους μεταφέρουν σε άλλη κρατική υπηρεσία με όλες τις γνωστές συνέπειες. Έτσι μοιάζει η νέα εταιρία, να είναι η επιλογή τους αφού ξεκαθαρίσουν φυσικά και οι όροι και τα ωφελήματα που θα ισχύσουν γι' αυτούς στη νέα εταιρεία.

Ήδη όμως οι μειώσεις που έχουν δεχτεί στις απολαβές τους μέχρι τώρα με τις αποκοπές του μνημονίου και άλλα ωφελήματα ξεπερνούν το 35% του μισθού τους, και η κυβέρνηση προχωρά στην μονιμοποίηση αυτών των αποκοπών, αλλά και το φάγωμα του εφάπαξ με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Είδαμε όμως όπου μπήκαν οι ιδιώτες είδαμε τι έγινε. Βλέπε αεροδρόμια και Σιακόλας και πόσα πληρώνουμε για τέλη αεροδρομίου ή για παρκινγκ. Είδαμε τις τράπεζες και την καταστροφή που έφεραν. Είδαμε την ΗΛΙΟΣ και ασφάλεια πτήσεων που παρείχε.

Οι όποιες καθυστερήσεις και άλλα προβλήματα στη πολιτική αεροπορία και στους ελεγκτές δεν οφείλονται στους εργαζόμενους αλλά στους σχεδιασμούς και τις περικοπές της κυβέρνησης Αναστασιάδη. Η πλειοψηφία όμως των ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας εξακολουθεί να αρνείται να ενταχθεί στην εταιρεία ιδιωτικού δικαίου. Το ίδιο θα πρέπει να πούνε και οι εργαζόμενοι στη πολιτική αεροπορία. Να έχουν μια κοινή θέση και συντονίσουν τον αγώνα τους. Χρειάζεται ακόμα να δούνε τον αγώνα τους σαν κομμάτι του αγώνα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις μαζί με τους εργαζόμενους στους ημικρατικούς οργανισμούς και μαζί με τους εργαζόμενους και το μέτωπο ενάντια στο μνημόνιο.

Νίκος Αγιομαμίτης

Εχθρός μας το κεφάλαιο και όχι οι δημόσιοι υπάλληλοι

Οι δημόσιοι δέχονται τη μια επίθεση μετά την άλλη. Κατάντησαν ο σάκος του μποξ για την κυβέρνηση. Το τελευταίο κτύπημα ήταν η πρόθεση της για φορολόγηση του εφάπαξ που παίρνουν με την αφυπηρέτηση. Μετά την εξαγγελία απεργίας η κυβέρνηση αναγκάστηκε να υποχωρήσει, τουλάχιστο προσωρινά και να προσπαθήσει να το περάσει με άλλο τρόπο.

Η κυβέρνηση Αναστασιάδη και οι εργοδότες προσπαθούν να παρουσιάσουν τους δημόσιους σαν το νέο «ταξικό» εχθρό. Για όλα τα κακά φταίνε οι δημόσιοι. Για τα ελλείμματα, για τη γραφειοκρατία, για την κακοδιαχείριση, για τη διαφθορά.

Προσπαθούν να περάσουν τη διάσπαση των εργαζομένων σε προνομιούχους και μη. Αυτή είναι μια προσπάθεια που ξεκίνησε από πολύ παλιά, από την δεκαετία του 80. Συστηματικά και οργανωμένα ΟΕΒ και ΚΕΒΕ καλλιεργούσαν την διάσπαση για να περάσουν τα σχέδια τους για μειώσεις μισθών και συντάξεων αλλαγές στα ωράρια και κατάργηση της μονιμότητας και πολλών άλλων ωφελημάτων των εργαζομένων στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα. Όσα σήμερα συμφώνησαν με τη τρόικα αποτελούσαν μανιφέστο των εργοδοτών, των βιομηχάνων και του Συναγερμού, από το 80.

Πολλά από τα ωφελήματα του ιδιωτικού τομέα κερδήθηκαν μετά την κατάκτηση τους από τους δημόσιους. Αυτό ήθελαν να τσακίσουν οι εργοδότες ώστε οι δημόσιοι να μην αποτελούν το «κακό» παράδειγμα για τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα. Εύκολα μπορεί κάνεις να καταλάβει το κέρδος τους, αφού σήμερα το εφαρμόζουν ανάποδα. Ότι περικοπές και μειώσεις γίνουν στο δημόσιο ακολουθούν και στους εργαζόμενους στο ιδιωτικό τομέα και μάλιστα σε χειρότερο βαθμό.

Διάσταση της ηγεσίας με τη βάση

Σ' όλες αυτές τις επιθέσεις η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ είναι απούσα. Όταν η κυβέρνηση μπήκε ξανά επιθετικά με τη φορολόγηση του εφάπαξ, ο ΓΓ της ΠΑΣΥΔΥ ήταν άφαντος. Πέρασαν τρεις μέρες χωρίς καμία αντίδραση, καμία δήλωση. Πραγματικό ηφαίστειο η κατάσταση μέσα στους εργαζόμενους του δημοσίου. Αρκετοί ζήτησαν από το λογιστήριο να σταματήσει τις αποκοπές της εισφοράς τους στη ΠΑΣΥΔΥ, κάτι που είναι αντισυνδικαλιστικό και λαθεμένο αλλά αρκετά ενδεικτικό της αγανάκτησης που κυριαρχεί. Όταν η κατάσταση άρχισε να ξεφεύγει τότε εμφανίστηκε και ο Χατζηπέτρου με την εξαγγελία απεργίας. Φυσικά η μαχητικότητα του εξαντλήθηκε μέσα σε λίγες μέρες, αφού η κυβέρνηση έστησε ένα παιχνίδι εντυπώσεων όπου ο υπουργός Οικονομικών δήλωνε υπέρ της φορολόγησης του εφάπαξ και ζητούσε κι άλλες αποκοπές ενώ ο Αναστασιάδης τα μασούσε και ζητούσε διάλογο. Στην πραγματικότητα έκανε ένα βήμα πίσω για να σύρει την ΠΑΣΥΔΥ δήθεν σε «διάλογο», όπου θα περάσει τις αλλαγές και τις μειώσεις που θέλει. Έτσι από το κανένας διάλογος για το εφάπαξ ο Χατζηπέτρου υποχώρησε, ακύρωσε την απεργία και μπαίνει σε διάλογο για το συνταξιοδοτικό.

Η ΠΕΟ παρά το ότι εξάγγειλε πρώτη μέτρα βιάστηκε να πάει μαζί με την ΣΕΚ σε συνάντηση με την κυβέρνηση και να αποσύρει τα μέτρα, πριν καν γίνει η συνάντηση της κυβέρνησης με την ΠΑΣΥΔΥ. Αντίθετα η ΠΕΟ θα έπρεπε να επιμένει σε πανσυνδικαλιστική συνάντηση και κοινό μέτωπο των εργαζομένων. Έτσι θα κέρδιζε τους εργαζόμενους του δημοσίου και την συμμετοχή τους στο αντιμνημονιακό μέτωπο παρά την συνεχή άρνηση της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ να συμμετάσχει στις κινητοποιήσεις ενάντια στο μνημόνιο και την τρόικα. Δυστυχώς αυτό διευκόλυνε την ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ και το ξεπούλημα που στο τέλος έκανε.

Οι αντιδράσεις μέσα στους εργαζόμενους του δημόσιου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα όπως δάσκαλοι, καθηγητές ήταν έντονες. Ιδιαίτερα μέσα στους νέους και τους συμβασιούχους γιατί η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ δέχτηκε ή άφησε να περάσουν ένα σωρό αλλαγές, χωρίς να αντιδράσει, αλλαγές που επηρέαζαν κύρια αυτούς τους κλάδους, όπως υπερωρίες, βάρδιες, επιδόματα αλλά και αλλαγές στα συνταξιοδοτικά τους ωφελήματα. Έχει ήδη συμφωνήσει όσοι είναι κάτω των 48 ετών να πάρουν ένα μικρό ποσοστό του εφάπαξ ενώ οι νεοπροσλαμβανόμενοι (μετά την 31/12/2011) δεν θα παίρνουν πλέον καθόλου εφάπαξ. Κάτι που ουσιαστικά δημιουργεί διαφορετικές κατηγορίες εργαζομένων στο δημόσιο.

Κάποιες από αυτές τις αντιδράσεις και το θυμό απέναντι στην ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ οδηγούν πολλούς εργαζόμενους στην αποχώρηση από τη συντεχνία, είτε στην διάσπαση μέσα από τη δημιουργία νέας συντεχνίας.

Σε μια περίοδο που η διάσπαση μεταξύ δημοσίων και ιδιωτικών υπαλλήλων είναι ήδη ζημιογόνα για τα συμφέροντα όλων των εργαζομένων, η πρόσθετη διάσπαση στους κόλπους των δημοσίων υπαλλήλων θα είναι ακόμα μια αρνητική εξέλιξη. Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο δεν έχουν να κερδίσουν παρά μόνο να χάσουν από αυτή την πολυδιάσπαση. Δεν πρέπει να υιοθετούν ή να δέχονται τέτοια επιχειρήματα που εκφράζουν καθημερινά μέσα από τα κανάλια και τον τύπο με τα γνωστά ακριβοπληρωμένα παπαγαλάκια τους οι κεφαλαιοκράτες.

Η γραφειοκρατία της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ και τα ξεπουλήματα της προς τον Αναστασιάδη και την κυβέρνηση των εργοδοτών και της τρόικα δεν χτυπιέται με διάσπαση αλλά με δυναμική αντίδραση και οργάνωση από τα κάτω, στη βάση των δημοσίων υπαλλήλων. Η αντίσταση χτίζεται στους χώρους δουλειάς, στα διάφορα κυβερνητικά τμήματα και γραφεία και όχι με ελιτίστικες διαφοροποιήσεις από τα πάνω, ούτε με αποστασιοποίηση από τις συντεχνίες. Χρειάζεται η ανάληψη πρωτοβουλιών από τους ίδιους τους υπαλλήλους, χρειάζονται οριζόντιες γέφυρες επικοινωνίας, οργάνωσης και συντονισμού μεταξύ των ίδιων των υπαλλήλων και των ωρομισθίων στο δημόσιο, αλλά και γέφυρες κοινής δράσης με τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα. Θα χρειαστεί να συγκρουστεί η βάση με τις ηγεσίες των συνδικάτων – ακόμα και να τις ανατρέψουν εάν δεν ακολουθούν τις απαιτήσεις του συνόλου. Έτσι μόνο θα ανατραπούν τα σχέδια της κυβέρνησης και οι σιωπηροί συμβιβασμοί των ηγεσιών των συντεχνιών.

Να πληρώσουν αυτοί που φταίνε

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα δεν πρέπει να δεχτούν κανένα διάλογο για τα συνταξιοδοτικά ωφελήματα ή την αύξηση του ορίου σύνταξης, ούτε και άλλες περικοπές στα ωφελήματα τους. Οι καπιταλιστές είναι οι μόνο πραγματικοί προνομιούχοι σ' αυτό το σύστημα. Σε αυτούς πήγαν τα εκατομμύρια που δημιούργησαν τα ελλείμματα, με επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές και άλλα δωράκια. Αυτοί τα έφαγαν, αυτοί φυγάδευσαν τα κεφάλαια τους έξω. Αυτοί ευθύνονται για την γραφειοκρατία και την ταλαιπωρία του κόσμου στις υπηρεσίες του δημοσίου, τις ελλείψεις στα νοσοκομεία και τα σχολεία, και όχι οι δημόσιοι, οι νοσηλευτές και οι καθηγητές που στην πλειοψηφία τους υπερβαίνουν εαυτό για να ανταποκριθούν μέσα σ' αυτό το χάος από τις ελλείψεις μέσων και προσωπικού.

Αυτό προσπαθούν να κρύψουν με την διάσπαση των εργαζομένων σε προνομιούχους και μη. Γι' αυτό είναι τραγικό λάθος να τα βάζουμε – όσοι δεν έχουμε δουλειά– με αυτούς που συνεχίζουν ακόμα να εργάζονται. Ή όσοι εργάζονται να τα βάζουν με αυτούς που έχουν καλύτερη δουλειά από τους ίδιους. Δεν θα μας μετατρέψουν σε άγρια θηρία όπως κάνουν οι καπιταλιστές μεταξύ τους, ποιός θα καταστρέψει ποιόν, τον ανταγωνιστή του, για να μπορέσει να κυριαρχήσει.

Μόνο ενωμένοι οι εργαζόμενοι μπορούν να αντιμετωπίσουν αυτή την επίθεση ώστε την κρίση να μη την πληρώσουν οι ίδιοι αλλά το κεφάλαιο, οι τραπεζίτες και η εκκλησία. Αυτοί ευθύνονται για την κρίση, αυτοί πρέπει να την πληρώσουν.

Νίκος Αγιομαμίτης

Λένα Βερδέ, Λέανδρος Μπόλαρης:

Η εργατική εναλλακτική: το αντικαπιταλιστικό σχέδιο για την έξοδο απο την κρίση

Απο το περιοδικο Σοσιαλισμός απο τα κάτω τεύχος 105

Πως μπορούμε να σταματήσουμε τις μνημονιακές πολιτικές της λιτότητας, την αυξανόμενη ανεργία, την διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, τις μαζικές αυτοκτονίες που προκαλούν η φτώχεια και η απελπισία ότι δεν υπάρχει προοπτική;

Αυτά τα δύσκολα ερωτήματα επιχειρεί να απαντήσει το βιβλίο της Λένας Βερδέ και του Λέανδρου Μπόλαρη «Εργατική Εναλλακτική. Το αντικαπιταλιστικό σχέδιο για την έξοδο από την κρίση» που κυκλοφόρησε από το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο σε συνεργασία με την Εργατική Αλληλεγγύη.

Αρχικά, οι δύο συγγραφείς επισημαίνουν ότι οι ισχυρισμοί πως έρχεται η «ανάπτυξη» ή ότι η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού βρίσκεται προς το τέλος της είναι μια απάτη.

Το μεγαλύτερο ψέμα όσον αφορά την Ελλάδα έχει να κάνει με το ζήτημα του χρέους. Σήμερα το δημόσιο χρέος ανέρχεται σε 326 δις. ευρώ ή 178% του ΑΕΠ. Τα παραμύθια ότι το χρέος θα γινόταν «βιώσιμο» δεν τα πιστεύει πλέον κανένας.

Τα ψέματα των από πάνω δεν περιορίζονται στην ελληνική επικράτεια, αλλά αφορούν το διεθνές στερέωμα. Ο καπιταλισμός συνολικά συνεχίζει να βρίσκεται σε ύφεση αφού η ανάπτυξη του παγκόσμιου ΑΕΠ επιβραδύνεται κάθε χρονιά. Ενδεικτικά: το 2010 ήταν 5,2%, ενώ το 2013 μόλις 2,9%. Αυτά τα νούμερα είναι χειρότερα αν αναφερθούμε στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές οικονομίες.

Το νέο όμως κρατούμενο είναι ότι «τα λεγόμενα οικονομικά θαύματα των ''αναδυόμενων οικονομιών'' λαχανιάζουν και σκοντάφτουν». Σε αυτή την κατάσταση είναι όλες οι χώρες που οι καπιταλιστές πρόβαλλαν σαν παραδείγματα: η Τουρκία, η Αργεντινή, η Ινδία, η Νότια Αφρική.

Υπάρχει όμως εναλλακτική; Η απάντηση είναι θετική, αλλά μόνο αν η εργατική τάξη απαντήσει στις επιθέσεις των αφεντικών και των κυβερνήσεων τους χωρίς κανένα συμβιβασμό. Η Λ. Βερδέ και ο Λ. Μπόλαρης παρουσιάζουν το πρόγραμμα με το οποίο μπορεί να έχουμε νικηφόρα εξέλιξη, κάνουν «πεννηνταράκια» το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα που στηρίζει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Αρχικά, εξηγούν ότι χρειάζεται κατάργηση των Μνημονίων. Θυμίζουν ότι δεν ισχύει το ψέμα ότι οι θυσίες «αφορούν όλους τους Έλληνες». Αντίθετα, αυτοί που διαθέτουν στην Ελλάδα περιουσία πάνω από 30 εκατομμύρια δολάρια αυξήθηκαν ανάμεσα στον Ιούνη του 2012 και στον Ιούνη του 2013 από 455 άτομα σε 505. Η κατάργηση των μνημονιακών νόμων περνά μέσα από τη σύγκρουση με αυτή την τάξη.

Αυτή η μάχη έχει συγκεκριμένα αιτήματα που χρειάζεται να υλοποιηθούν. Να γυρίσουν όλοι οι απολυμένοι στις δουλειές τους σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, να επιστρέψουν οι μισθοί και οι συντάξεις στα επίπεδα που ήταν πριν τα Μνημόνια, να υπάρχει δηλαδή άμεσα βελτίωση στη ζωή των εργαζόμενων. Όχι όταν θα έρθει η «ανάπτυξη», αλλά τώρα.

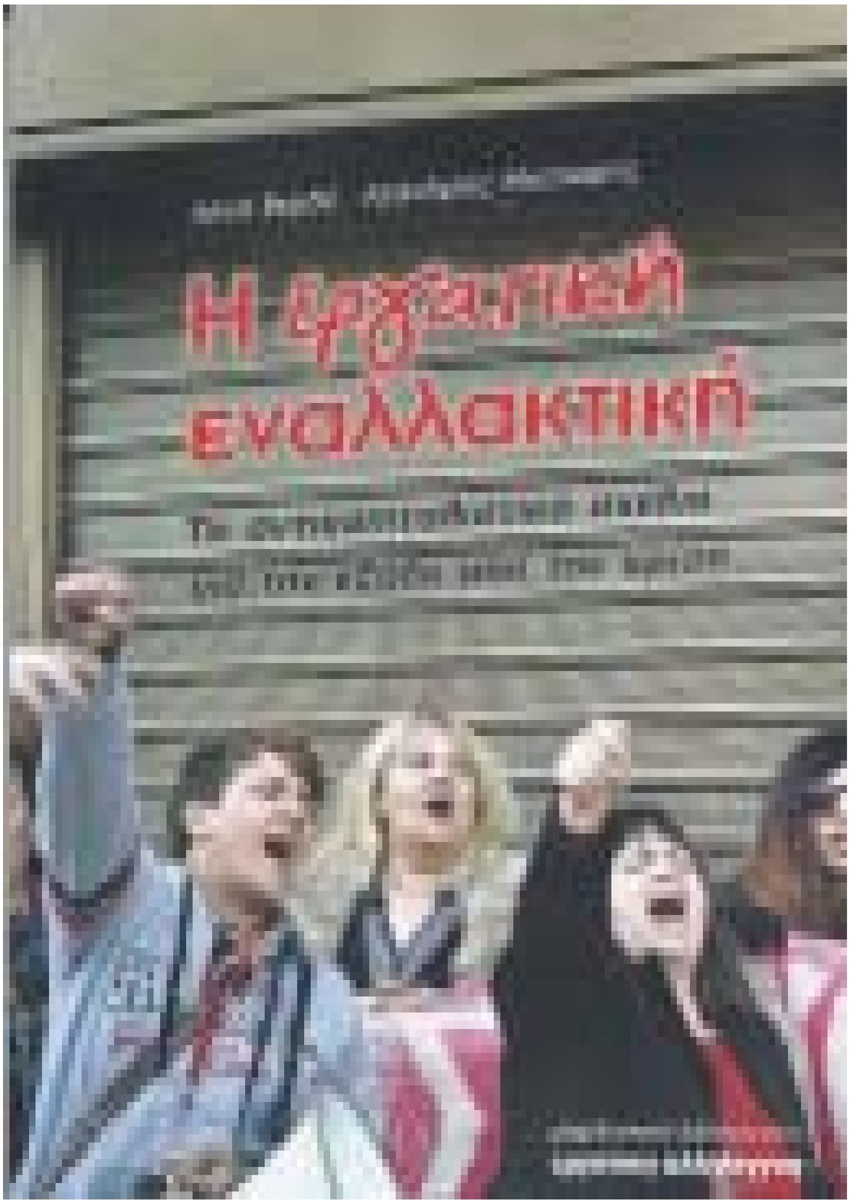
Που όμως θα βρεθούν αυτά τα χρήματα; Εδώ, το βιβλίο θυμίζει το σύνθημα–απαίτηση δεκάδων κλάδων «Διαγραφή του χρέους οριστική, αυτή είναι η απάντηση η εργατική». Μόνο αυτός μπορεί να είναι ο προσανατολισμός που συμφέρει την εργατική τάξη αφού «ανάμεσα στο 1992 και το 2012 το δημόσιο πλήρωσε περίπου 697 δισεκατομμύρια ευρώ για χρεολύσια και τόκους». Δεν υπάρχει λύση για το χρέος που να βολεύει και τους εργάτες και τους καπιταλιστές.

Σε αυτό το σημείο πολλοί ρωτούν καλοπροαίρετα «Αν γίνει διαγραφή του χρέους, δεν θα χρεοκοπήσετε σχεδόν άμεσα και τις τράπεζες που έχουν στα χέρια τους τα

ομόλογα;». Γι' αυτό η διαγραφή του χρέους χρειάζεται να πάει χέρι–χέρι με την κρατικοποίηση των τραπεζών κάτω από εργατικό έλεγχο. Αυτή η προσπάθεια δεν θα έχει σε τίποτα να κάνει με την «κρατικοποίηση» που έκαναν οι κυβερνήσεις σε ΗΠΑ, Αγγλία, Βέλγιο στην αρχή της σημερινής κρίσης όπου κοινωνικοποιούσαν τις ζημιές των καπιταλιστών, αλλά τα κέρδη και ο έλεγχος των τραπεζών παρέμεναν στα χέρια των τραπεζιτών.

Θα είναι κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση των τραπεζιτών με εργατικό έλεγχο που θα έχει πρωταγωνιστές τους ίδιους τους τραπεζικούς υπάλληλους για να μην υπάρχουν περιθώρια για τις γνωστές κομπίνες των καπιταλιστών. Ταυτόχρονα, θα υπάρχει η προσπάθεια να επεκταθεί ο εργατικός έλεγχος σε όλες τις μεγάλες επιχειρήσεις.

Προφανώς, όλες αυτές οι κινήσεις θα μας φέρουν σε σύγκρουση με την Ευρωπαϊκή Ένωση και το Ευρώ. Αυτή την σύγκρουση δεν την φοβόμαστε, την επιδιώκουμε. Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά το βιβλίο, τίποτα δεν μπορεί να γίνει μέσα στη λυκοσυμμαχία της ΕΕ, αν είμαστε δεμένοι με τις αλυσίδες του ευρώ, σε έναν ιμπεριαλιστικό και ρατσιστικό οργανισμό. Αυτή η προοπτική εκτός από αντικαπιταλιστική, είναι και διεθνιστική γιατί μπορεί να δώσει το παράδειγμα στις εργατικές τάξεις όλων των χωρών της Ευρώπης, δεν έχει καμιά σχέση με αυταπάτες για δυνατή «εθνική οικονομία».

Το βιβλίο αυτό γράφτηκε με βάση τα ελληνικά δεδομένα αλλα αυτό οχι μόνο δεν αναιρεί την αξία του αλλά προσθέτει σε αυτή γιατί έρχεται να δώσει το παράδειγμα μιας εργατικής τάξης που αντιστέκεται στις μνημονιακές πολιτικές. Ενα παράδειγμα απο το οποίο μπορούμε και πρέπει να εμνευστούμε

Το τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου απαντάει στο πιο βασικό ερώτημα. Ποιος θα τα κάνει όλα αυτά; Οι δύο συγγραφείς αξιοποιώντας όλα τα διαθέσιμα στοιχεία παρουσιάζουν τα προχωρήματα που έχει κάνει η εργατική τάξη στην Ελλάδα. Δίνουν την εντυπωσιακή εικόνα από τις 30 Γενικές Απεργίες και τις αμέτρητες κλαδικές απεργίες και καταλήψεις, ενώ περιγράφουν το φοβερό πείραμα–παράδειγμα εργατικού ελέγχου στην ΕΡΤ μέσα από τις εμπειρίες των ίδιων των πρωταγωνιστών.

Μόνο η ίδια η εργατική τάξη μπορεί να είναι ο πρωταγωνιστής για την ανατροπή ξεπερνώντας τα όρια του κοινοβουλευτικού δρόμου που έχει αποτύχει τόσες φορές, με όπλο το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα που αυτό το βιβλίο παρουσιάζει με τον καλύτερο τρόπο.

Νεκτάριος Δαργάκης

Τιμή 4 ευρώ, 72 σελίδες

Εκδόσεις Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο, 2014

STOP ΣΤΙΣ ΒΟΜΒΕΣ ΤΟΥ ΟΜΠΑΜΑ

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΤΑΣΗΣ

Οι ΗΠΑ, επικεφαλής ενός «συνασπισμού προθύμων» που συμπεριλαμβάνει χώρες μέλη του ΝΑΤΟ και Αραβικά καθεστώτα, έχουν εξαπολύσει ένα νέο πόλεμο στη Μέση Ανατολή. Ο Μπαράκ Ομπάμα και άλλοι δυτικοί ηγέτες μας βεβαιώνουν ότι πρόκειται για κάτι τελείως διαφορετικό από την πολεμική εκστρατεία του Τζορτζ Μπους. Στόχος τους, λένε, είναι απλά «να φθείρουν και τελικά να καταστρέψουν» την ομάδα που είναι γνωστή είτε ως Ισλαμικό Κράτος ή ISIS ή ISIL. Τα ΜΜΕ είναι γεμάτα από ανταποκρίσεις για τις σφαγές αυτής της ομάδας.

Στην πραγματικότητα η εκστρατεία βομβαρδισμών κατά του ISIS είναι συνέχεια του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» του Μπους. Το ISIS αναδύθηκε μέσα στο χάος που προκάλεσε η αμερικάνικη εισβολή το Ιράκ. Ανθισε χάρη στο σεχταριστικό θρησκευτικό εμφύλιο πόλεμο που διεξάγει το καθεστώς του Μπασάρ αλ Ασαντ για να καταστρέψει την επανάσταση στη Συρία έναν εμφύλιο που τροφοδοτήθηκε από τους φανατικούς συμμάχους των ΗΠΑ στη Σαουδική Αραβία και τα άλλα κράτη του Κόλπου. Επίσης, το διεφθαρμένο και θηριώδες σεχταριστικό καθεστώς του Νούρι αλ Μαλίκι που οι ΗΠΑ στήριξαν για να σταθεροποιήσουν το Ιράκ, προκάλεσε αυξανόμενη αγανάκτηση στη Σουνίτικη μειοψηφία, την οποία εκμεταλλεύτηκε το ISIS για να κατακτήσει τη Φαλούτζα και τη Μοσούλη.

Οι δικαιολογίες που προβάλλονται για την εκστρατεία κατά του ISIS, η «μεσαιωνική» ιδεολογία του και η ωμότητα των μεθόδων του– είναι ακριβώς οι ίδιες που είχαν χρησιμοποιηθεί για την Αλ Κάιντα, για να δικαιολογήσουν την εισβολή στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ. Είναι γεγονός ότι η ιδεολογία του ISIS είναι αντιδραστική και οι μέθοδοί του αποκρουστικές, ιδιαίτερα ο τρόπος που στοχοποιεί τους Σιίτες μουσουλμάνους και τους χριστιανούς και έτσι σαμποτάρει την ανάπτυξη ενός ενωτικού κινήματος κατά των δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των τοπικών συμμάχων τους.

Ωστόσο, η εκστρατεία των ΗΠΑ πολύ απλά θα ενισχύσει την επιρροή του ISIS, γιατί επιτρέπει στους τζιχαντιστές να εμφανίζονται ως οι πραγματικοί μαχητές κατά του ιμπεριαλισμού. Αυτοί που εξαπέλυσαν τους πολέμους που κατέστρεψαν το Αφγανιστάν και το Ιράκ δεν μπορούν να έχουν την εμπιστοσύνη κανενός ότι θα προστατέψουν όσους απειλούνται από το ISIS, παραδείγματος χάρη τους Κούρδους στη βόρεια Συρία. Δεν πρόκειται για «ανθρωπιστικό πόλεμο», αλλά για πόλεμο που έχει στόχο να διατηρήσει την κυριαρχία του δυτικού καπιταλισμού στη Μέση Ανατολή και να αναστυλώσει την αντιδραστική πολιτική τάξη πραγμάτων που στηρίζει αυτή την κυριαρχία.

Υπάρχει εναλλακτική λύση απέναντι και στις δυο πλευρές αυτού του πολέμου. Το 2011 οι Αραβικές μάζες έδειξαν ότι μπορούν να ξεσηκωθούν με λαϊκές επαναστάσεις ενάντια σε διεφθαρμένες και θηριώδεις δικτατορίες, στην Τυνησία, στην Αίγυπτο, στη Συρία. Πραγματική αλλαγή αναδύθηκε από τα κάτω, ανατρέποντας τον Μπεν Αλί στην Τυνησία και τον Μουμπάρακ στην Αίγυπτο, χωρίς τη συμβολή των ΗΠΑ που στήριζαν και τους δυο αυτούς τυράννους. Οι αντεπαναστάσεις που επιδίωξαν την καταστροφή αυτών των εξεγέρσεων έχουν δημιουργήσει τις συνθήκες μέσα στις οποίες η αντίδραση με διάφορες μορφές , ΗΠΑ, Ισραήλ, καθεστώς Ασαντ, Σαουδική Αραβία, ISIS– έχει καταφέρει να ανακτήσει την πρωτοβουλία των κινήσεων. Είμαστε, όμως, βέβαιοι ότι νέες επαναστατικές εκρήξεις θα αναγκάσουν τις αντιδραστικές δυνάμεις να πισωγυρίσουν. Στο μεταξύ, δεσμευόμαστε να κινητοποιηθούμε ενάντια στο νέο πόλεμο και όλες τις καταστροφές που φέρνει.

Το Συντονιστικό της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, 7 Οκτώβρη 2014

Για επικοινωνία τηλ: 99698503, email:wd@wd-ist.org, www.wd-ist.org